

Lord

genaamd
De groote



Lister

Raffles
Onbekende.

No. 532

De erfenis van Eaglestone

15 Cent



CIGARETTES EGYPTIENNES
DUBEC
J.v.K.
1^{re} Sorte Fabrique de
BUBEL SCHWARTZ
DUBEC SOUS PLOMB ULTRA
DUBEC AROMATISEE
DUBEC
VAN KERCKHOE AMSTERDAM
Medaille d'Or 1889, Argent Diplôme d'honneur
à Noye 1892, à S.M. Rome Regente
des Pays-Bas Amsterdam 1895

Met een snelle beweging wierp de valsche-munter het gloeiende metaal over zijn tegenstander.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK EN KUNSTHANDEL, SINGEL 326, AMSTERDAM.

NIEUWE SERIE.

DE ERFENIS VAN EAGLESTONE.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

In het Battersea-Park.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 238
Wie is de Misdadiger	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

De longen van Londen zijn wereldberoemd.

Men moet bij dezen naam niet denken aan het lichaamsdeel, waardoor wij ademen maar aan parken. Het moge op het eerste gehoor een weinig vreemd klinken, dat men aan parken den naam longen geeft, maar bij eenig nadenken is dit nog zoo vreemd niet.

Londen heeft, als alle groote wereldsteden, een groot gebrek en dat is, dat men er meer stof, vuil en roet aantreft dan wel voor de gezondheid dienstbaar is. In de meeste steden heeft men door doelmatige besproeiing e. d. aan dit euvel eenigermate paal en perk weten te stellen, maar te Londen heeft men dit niet kunnen bereiken, omdat deze stad door hare ligging en haar klimaat het vuil als het ware tot zich trekt, iets dat het beste kan worden opgemerkt, wanneer het nevelig weer is.

Alsdan worden in dien nevel alle stof- en roetdeeltjes verzameld, zoodat er als het ware een ondoordringbare sluier ontstaat, die de geheele stad in een ondoorzichtig waas hult.

Raffles 532.

Het is bekend, dat op dergelijke, zoogenaamde foggy days, er twintig procent meer menschen sterven dan op andere dagen, hetgeen als bewijs moge strekken, dat die mist zeer ongezond is.

Gelukkig heeft het stedelijk bestuur reeds heel vroeg ingezien, dat een stad, waar de gezondheid zooveel gevaar loopt, moet kunnen beschikken over plaatsen, die niet al te ver van het centrum verwijderd zijn en waar de mensch zuivere lucht kan inademen.

Deze plaatsen zijn de parken van Londen, die daarom dan ook de longen van de wereldstad worden genoemd, omdat men als het ware daardoor zuivere lucht kan inademen.

Een van de mooiste, hoewel niet grootste parken is het Battersea-Park, dat in het zuidwesten van Londen gelegen is, tegenover Kensington Gardens, aan de overzijde van de Theems, waaraan het grenst.

Op een zekeren avond omstreeks een uur of tien, liepen in dit fraaie park een paar hee-

ren te wandelen. Het was donker, maar de maan scheen en bij het onzekere bleeke maanlicht was evenwel duidelijk te zien, dat zij tot den deftigen stand behoorden. Zij waren waarschijnlijk in rok gekleed, want zij droegen die bekende, sierlijke overjas met losse cape, welke gewoonlijk met roode zijde is gevoerd en die alleen door de hoogste standen kan worden gedragen. Een glanzende cylinder dekte beider hoofd.

Beiden hadden zij een sigaret tusschen de lippen en spraken op gedempten toon.

Een heerlijke rust heerschte in de lanen van het park. Slechts heel vaag drongen de geluiden van de wereldstad tot hier door en alleen het geruisch der bladeren van de boomen werd duidelijk vernomen.

De beide wandelaars, die kalm met elkaar liepen te praten, hadden nu een smal, kronkelend pad bereikt, dat langs den vijver liep. Het maantje werd door het rimpellooze watervlak weerkaatst; het was een beeld van rust en vrede, dat men zeker niet in het midden van een wereldstad als Londen zou hebben verwacht.

Eensklaps hield een der twee wandelaars, de langste der twee, stil en hief het hoofd op, alsof hij luisterde.

„Komt het jou ook niet voor, Charly” klonk een diepe welluidende mannenstem, „alsof er ergens gesproken wordt? Ik meende stellig iets te hooren.”

„Ik heb niets gehoord,” klonk het antwoord van den kleineren metgezel van den eersten spreker, „maar zelfs al zou ik dat wel, dan nog zou ik mij daarover niet hebben verwonderd. Het is toch niets vreemds, Edward, dat er behalve wij, hier in het park nog iemand zou wandelen, is het wel?”

In plaats van te antwoorden bleef de langste der twee nog even luisterend staan, waarna hij zijn weg weer vervolgde.

„Nee, dat is het ook niet, Charly,” klonk nu het antwoord, „maar ik meende dat ik hoorde schreien en je weet, dat ik...”

Midden in den zin hield de spreker op, om nogmaals stil te blijven staan en wederom te luisteren.

Het scheen dat de tweede het geluid ook gehoord had, want ook deze keek nu om zich heen, als om te zoeken, waar het geluid vandaan kwam.

Beiden gingen nu den kant op, vanwaar zij het meenden te hooren. Het bleek, dat zij zich niet vergist hadden, want plotseling zagen zij een gestalte, die op een bank zat bij den vijver. De gestalte werd door het maanlicht be-

schenen en de beide wandelaars ontdekten nu de figuur van een man, die diep voorover gebogen, met het gelaat in de handen zat.

Het was duidelijk te zien, dat het lichaam nu en dan door het weenen schokte, als wanneer er een kort droog gesnik van tusschen de handen opsteeg, een geluid, om iemand het hart te doen breken.

De beide wandelaars hadden zóó zacht geloopt en waren zóó ongemerkt genaderd, dat de man op de bank er onbewust van was, dat hij bespied werd.

Het was de krachtige gestalte van een waarschijnlijk nog jonge man, wiens kleeren er op wezen, dat hij het vroeger beter had gehad. Hoe oud en verwaarloosd zij ook waren, was duidelijk de goede snit nog waar te nemen.

Daar de man nog steeds met het gelaat in de handen bleef snikken, maakten de beide wandelaars daaruit op, dat een groot verdriet hem moest verteren en daar het altijd onaangenaam is, een ander onbewust gade te slaan in intieme aangelegenheden, viel het niet te verwonderen, dat de wandelaars aanstalten maakten om verder te gaan.

Maar nu scheen de man hen bemerkte te hebben, want hij trok eensklaps de handen van het gelaat, stond op, keek een oogenblik naar de beide stilstaande gestalten, sprong toen op en snelde zonder hoofddeksel weg.

De beide wandelaars naderden nu de bank en zagen daarop een slappen hoed liggen, blijkbaar het hoofddeksel van de eenzame figuur, die zoo haastig gevlucht was.

Dit was inderdaad het geval, want reeds kwam de gevluchte terug, klaarblijkelijk om het vergeten hoofddeksel te halen.

Toen hij zag, dat de beide wandelaars bij de bank stonden, scheen hij te aarzelen.

Dat zag de langste der twee vreemdelingen en met den hoed in de hand, naderde hij den eenzame, om hem zijn eigendom terug te geven. Het scheen, dat eerstgenoemde het deed met de bedoeling den man aan te spreken.

„Neem mij niet kwalijk, goede vriend,” klonk het op zachten, sympathieken toon van zijn lippen, „en denk vooral niet, dat ik mij in uw zaken wil dringen, maar ik werd door uw schreien aangetrokken en daar ik geen tranen kan zien, zonder een poging te doen, die te drogen, zult ge het me, hoop ik, niet ten kwade duiden, dat ik U vraag of ik U mischien op de een of andere wijze hulp kan verleenen. Ik kan een vrouw niet zien schreien, maar een man nog veel minder.”

Terwijl hij deze woorden zei, had hij den

hoed aan den man, die was blijven staan, overhandigd en de heer, die de sympathieke woorden van medelijden had uitgesproken, was nu in staat het gelaat van den vreemden man beter op te nemen.

Het was onmiddellijk te zien, dat de arme man, wie hij dan ook zijn mocht, betere dagen had gekend. Zijn gelaat was fraai besneden en vooral de mond fraai gevormd.

Maar het voorhoofd was doorploegd door vele rimpels, welke door zorgen en ontberingen waren ontstaan. De mondhoeven trilden nog zenuwachtig.

Hij wist blijkbaar niet wat te antwoorden en draaide den hoed verlegen in zijn handen rond.

Dat zag de medelijdende wandelaar en, gebruik makende van dit oogenblik van aarzeling, stapte hij op den man toe, schoof zijn arm door den zijne en begon op zachten, overredenden toon tegen hem te spreken.

„Vertel mij maar niets, goede vriend,” zoo begon hij, „laat mij maar het woord doen. Het is niet voor het eerst, dat ik ongelukkigen, die meenden, dat alle hoop hun ontnomen was, tot het leven heb teruggevoerd. Ik zeg, dat niet om mij zelf te prijzen, maar alleen om u er van te overtuigen, dat slechts goede bedoelingen mij tot u voeren. Kunt gij uw lot niet aan mij toevertrouwen? Ik voor mij beloof u, dat ik graag al mijn krachten zal inspannen om u te helpen.”

De man antwoordde niet, maar stapte langzaam, alsof hij zich met moeite voortbewoog, met den vreemden heer mede.

Deze zag den moeilijken gang van de schijnbaar zoo krachtige gestalte en zonder verdere verklaringen noodig te hebben, begreep hij onmiddellijk waar het aan schortte.

Hij bleef nu stil staan en wenkte zijn metgezel die bescheiden op eenigen afstand het tweetal was gevolgd, naderbij te komen.

„Charly,” zeide hij, toen de tweede wandelaar genaderd was, „doe mij het genoegen en loop even vooruit naar Adelphi, je weet wel, dat eenvoudige restaurant, waar men tegen billijken prijs zoo goed kan eten. De man is bekend om zijn avondsotels. Bespreek daar even een aparte kamer. Drie couverts!”

Deze laatste woorden zeide hij eenigszins luider, daar de toegesprokene zich reeds met vluggen tred verwijderd had.

Het was duidelijk te zien, dat die twee heeren vrienden waren en elkaar blijkbaar zonder veel woorden te behoeven gebruiken, uitstekend begrepen.

Langzaam wandelde het ongelijke tweetal thans langs de lanen van het park naar den uitgang en sloegen, daar aangekomen, een lange rechte straat in.

Het was Kingsroad en in de tamelijk donkere straat zag men op eenigen afstand een verlicht uithangbord, waarop de woorden Adelphi's Restaurant duidelijk te lezen waren.

Naar dit doel richtte het tweetal zijn schreden.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Noodlot.

Op den hoek van Kingsroad vonden de twee wandelaars een klein lokaal, dat op dezen tijd nog niet druk werd bezocht, en waar men den vooruit gezonden heer op hen vond wachten.

De langste der beide heeren, die den ongelukkige hadden gevonden, dankte zijn vriend voor diens goede zorgen, toen hij zag, dat in het aparte vertrek reeds gedekt was.

Hij had onmiddellijk begrepen, toen hij zag, dat de gevonden man in het park zich zoo moeilijk voortbewoog, dat dit slechts een ge-

volg was van groote uitputting en hij had met zijn fijngevoeligheid begrepen, dat hierover niet gesproken, maar dat er gehandeld moest worden.

De man had misschien in vele dagen geen warm, ja misschien in het geheel geen eten gehad en daar het aan zijn gelaat en kleeding te zien was, dat hij in ieder geval tot den fatsoenlijken stand behoorde, wat hij overigens ook zijn mocht, had de medelijdende heer niet geaarzeld om hem mede te nemen naar een

eenvoudig restaurant, teneinde hem daar door een hartig maal op krachten te laten komen.

De onbekende was als 't ware willoos; hij liet als een klein kind voor zich zorgen en had nog nauwelijks een woord gesproken. Zijn blikken echter zeiden des te meer en vol dankbaarheid hingen zij aan zijn beide redders, die zich beijverden om, door bedaard met hem over alle mogelijke onverschillige dingen te praten zijn treurige gedachten op de vlucht te drijven.

Toen de grootste der beide vrienden zijn jas had uitgedaan, zag men een elegante, buigzame gestalte. Het gelaat was fijn besneden en verried hooge intelligentie. Iedere beweging wees erop dat deze man, van omstreeks veertigjarigen leeftijd, behoorde tot de hoogste kringen.

Zijn vriend was jonger. Blonde, eenigszins krullende haren omlijstten een blozend frisch gelaat, waarin een paar blauwe oogen stonden, die goedmoedig de wereld inkeken.

Onder den maaltijd werd niet veel gesproken. De beide vrienden zorgden er voor, dat hun beschermeling zich te goed kon doen aan de wel eenvoudige, maar voortreffelijk klaar gemaakte schotels, zonder dat hij zich voor zijn eetlust behoefde te schamen. Zonder hem met vragen lastig te vallen of plichtplegingen te maken, zorgden zij er voor, dat hij van alle gerechten een ruime portie kreeg en tot hun voldoening zagen zij dan ook, dat langzamerhand de kleur op zijn bleeke wangen terugkeerde en zijn oogen niet meer zoo in treurig stonden.

Toen zij gereed waren, zei de oudste der twee vrienden:

„Wij hebben thans den inwendigen mensch zoo'n beetje versterkt; nu is het zaak om eens verder te praten. Wij wenschen ons niet aan u op te dringen, zooals ik reeds zei, maar willen u helpen als wij dat kunnen. Ik verzoek u dus, als ge daartoe genegen zijt, ons iets naders omtrent uw persoon mee te deelen.”

De spreker reikte den vreemdeling de hand, die deze greep en vol dankbare ontroering drukte. Toen zei hij met diepe niet onwelluidende stem:

„Ik dank u van ganscher harte voor de goedheid, die ge mij hebt bewezen. „Waarom zou ik het voor U verzwijgen, dat ik wanhopig was. Hoe laf ik altijd zelfmoordenaars heb gevonden, kon ik me enkele oogenblikken geleden toch heel goed hun toestand indenken. Toch wilde ik geen eind aan mijn leven maken, hoe zwaar het mij ook viel, het verder te moeten dragen. Maar mijn gemoed was vol,

ik had niemand om mijn nood aan te klagen en onder den indruk van het kalme, vredige natuurfereel in het park voelde ik hoe plotseling, als van zelf, mij de tranen over de wangen vloeiden. Ik schaamde mij daarover, want het is immers onmannelijk om te weenen. Maar ik kon er niets aan doen, het was sterker dan mij zelf.”

„Tranen zijn niet onmannelijk,” zei nu de oudste der twee heeren, die het woord deed, „zij, die dat zeggen, hebben van de lasten en zorgen des levens geen begrip. Meestal zijn het slechts zij, wien alles in de wereld steeds is meegeloopen, of die, met veronachtzaming van alles wat goed en edel in den mensch is, hun wil hebben weten door te drijven en zich aardische schatten hebben weten te verwerven, vaak ten koste van de tranen en het hartebloed hunner medeschepselen, voor wier nooden en smarten zij vreemd zijn gebleven.”

Terwijl de heer zoo sprak, had de vreemde man hem met eenige verwondering in zijn blik gadeslagen. Het was alsof hij snaren had doen trillen, die in het diepst van zijn gemoed waren verborgen.

„Nu ik U zoo hoor spreken,” hernam de man, „is het mij alsof U mij een waarheid verkondigt, die mij reeds jaren lang voor den geest zweeft en waaraan ik mij had leeren onderwerpen. Ik heb veel geleden en ik moet zeggen, dat dit alles de schuld is van onverdraagzaamheid en eerzucht van anderen.”

„Vertel ons wat U drukt,” vroeg de oudste der twee heeren.

„Dat wil ik,” luidde het antwoord. „Ge hebt er recht op, alles omtrent mij te vernemen. Ik wil mijn noodlot geheel en al in uw handen leggen; gij zult over mijn verder leven beslissen.”

„Goed! Opdat ge echter weet, wie ge uw vertrouwen schenkt, wil ik u eerst zeggen, wie wij zijn. Ik ben lord Edward Lister en dat is mijn vriend Charles Brand.”

De vreemde boog even het hoofd en maakte eveneens zijn naam bekend.

„Mijn naam is Harry Leyden, en thans, heeren, luistert naar het verhaal van mijn noodlot.”

En hij begon:

„Aan de westkust van Schotland ligt het graafschap Argyll, een schoon, maar woest berglandschap.”

Lord Lister knikte en zei:

„Dat weet ik; die streek is mij bekend. Ik ben daar eens geweest.”

„Welnu,” ging Leyden voort, „dan behoef ik u niet te vermoeien met de beschrijving van

het landschap. Op ongeveer zes uren afstands van de hoofdstad Inverary ligt, tusschen onbegaanbare rotsen het kasteel Eaglestone. Tot het midden van de zeventiende eeuw behoorde het aan de Schotsche familie Campbell, die nog heden den titel Argyll voert. Toen op den 27sten Mei 1661 Archibald, graaf Argyll, een vriend van Cromwell, als koningsmoordenaar werd onthoofd, verviel het kasteel Eaglestone aan de Kroon. In 1680 ging de bezitting over aan het geslacht Danby. De beteekenis van dit geslacht voor de geschiedenis van Engeland zal u zeker bekend zijn. Eaglestone is sindsdien tot op den huidigen dag in het bezit van het geslacht Danby gebleven. Juist heden voor tien jaren, op zijn 65sten geboortedag, stierf lord Robert Danby."

Bij de laatste woorden smoorde de spreker een snik en heete tranen ontrolden zijn oogen.

Lord Lister legde de hand met bemoedigend gebaar op Leyden's arm, deze slikte zijn ontroering naar beneden en vervolgde op meer vasten toon:

"Ge zult er u over verbazen, heeren, dat deze zaak mij zoo ontroert. Maar — lord Robert was mijn vader. Ik heet eigenlijk: Harry Danby, graaf van Eaglestone."

Harry Danby steeg het bloed naar de wangen van ontroering en vervolgde:

"Toen ik veertien jaren oud was, stierf mijn moeder. Nadat mijn vader de overledene vier jaren oprecht betreurd had, trouwde hij op 39-jarigen leeftijd met Ethel Vanderford. Zij had de kunst verstaan, mijn vader door allerlei vrouwenlisten in te palmen. Hij was steeds een oprecht karakter geweest en begreep niet, dat de liefde van lady Ethel slechts gehuicheld was; dat het haar slechts te doen was om zijn rijke bezittingen.

Nauwelijks een jaar na het huwelijk werd een zoon geboren en sinds dat oogenblik deed mijn stiefmoeder alles om mij, wien de bezitting eens ten deel moest vallen, te verdringen. Ik begreep in den beginne niets van al de sluwe streken dier listige vrouw, maar later, toen het reeds te laat was, werd mij haar handelwijze volkomen duidelijk.

Het was haar er om te doen, het hart van mijn vader hoe langer hoe meer van mij te vervreemden en dit werd haar des te gemakkelijker gemaakt, wyl ik haar zelf daartoe in de gelegenheid stelde.

"Zij behoefde zich niet al te veel in te spannen om allerlei intriges te bedenken, waardoor zij mij in het ongeluk kon storten. Ik maakte het haar maar al te gemakkelijk.

Door vrienden was ik in gezelschap ver-

zeild geraakt, waar men het eenige levensgenot zoekt in spel en weddenschap. Ik gaf mij al spoedig aan verderfelijke en kostbare gewoonten over, met de gedachte, dat ik toch eens een rijke erfgenaam zou zijn, ik zag op geen geld; het goud rolde mij door de vingers.

Lady Ethel had, bezorgd als zij was voor haar zoon, dien deze anders zoo liefdelooze vrouw op hare hartstochtelijke wijze lief had, mijn vader steeds weer op mijn verkwistende leefwijze opmerkzaam gemaakt. Het kwam tusschen hem en mij tot hevige uitbarstingen en hij dreigde ten slotte, dat hij geen schulden meer van mij zou betalen, als ik mij niet beterde.

"Ik moest hem plechtig beloven geen kaart meer aan te raken, met mijn vrienden te breken en mij met hart en ziel op de studie toe te leggen."

"Ik beloofde dat en de Hemel is mijn getuige, dat ik het op dat oogenblik ernstig genoeg meende. Maar behoef ik het nog te zeggen, heeren? De geest is gewillig, maar het vleesch is zwak. Hoewel met de beste voornemens beziel, struikelde ik op nieuw en viel dieper dan ooit.

Lady Ethel speelde intusschen een onwaardig spel. Terwijl zij achter mijn rug mijn vader voortdurend tegen mij opzette, deed zij zich aan mij steeds voor als een liefhebbende moeder.

Op zekeren dag echter vielen mij de schellen van de oogen en ik bemerkte vol ontzetting, welk een slechte vrouw zij was.

Dit bleek mij op zekeren dag, toen ik vreeselijk in den nood zat.

Hoewel ik mijn vader mijn woord had gegeven, mij te zullen beteren, was ik toch weer gaan spelen en moest een schuld van twaalf duizend gulden binnen 24 uren afdoen. Ik waagde het niet, mijn vader dit te bekennen, want ik vreesde zijn rechtmatigen toorn. En in mijn grooten angst wendde ik mij tot mijn stiefmoeder.

Zij, die zich steeds zoo hulpvaardig had betoond, beloofde ook thans, mij te helpen en mijn dankbaarheid kende geen grenzen. Ik viel voor haar op de knieën en kuste haar handen. Zij verscheen mij als een goede engel en was toch inderdaad een ware duivelin, die in menschengedaante op aarde rondwandelde. Des avonds zou zij mij, naar zij mij beloofde het geld brengen.

In die dagen logeerden een groot aantal vrienden van mijn vader op het kasteel, met wie hij ging jagen.

Vol ongeduld wachtte ik het oogenblik,

waarin mijn stiefmoeder mij de duizend pond sterling zou brengen. Het werd al later en later. Ik was, volgens afspraak, op mijn kamer gebleven en vroeg mij tevergeefs af, waar lady Ethel die groote som toch vandaan zou halen, maar tenslotte vergenoegde ik mij met de gedachte, dat ik spoedig in het bezit zou zijn van de vereischte som en mijn schuld kon delgen, zonder dat mijn vader iets vernam van mijn nieuw vergriep.

Het was reeds elf uur, toen zacht aan mijn deur werd geklopt. Ik opende en mijn stiefmoeder duwde mij vlug een portefeuille in de hand. Zij legde den vinger op den mond, mij tot zwijgen dwingend en ging snel weer heen.

Ik deed de portefeuille open en vond daarin tot mijn onuitsprekelijke vreugde een som van ongeveer duizend pond. Ik kustte de portefeuille en dacht daarbij vol dankbaarheid aan de edele geefster. Daarna ontkleedde ik mij en legde mij ter ruste. De portefeuille had ik op het nachttafeltje gelegd.

Met mijn gewone zorgeloosheid, (de heeren moeten niet vergeten, dat ik nog zeer jong was en nog geen kennis had gemaakt met de zorgen des levens), brak ik mij het hoofd niet verder hoe mijn stiefmoeder aan die portefeuille kwam. Ik had het geld, kon mijn schuld betalen en dat was hoofdzaak.

Na een half uur was ik in diepen slaap gedompeld.

Ik kon ongeveer een uur geslapen hebben toen ik door stemmen gewekt werd.

Ik sloeg de oogen op, en zag mijn vader, die met een zijner vrienden in mijn kamer stond. Zij waren gekomen om mij te wekken, want er was iets ernstigs voorgevallen."

Leyden, of beter gezegd lord Danby hield hier even op en bedekte het gelaat met de handen. Een diepe zucht ontsnapte zijn borst.

Het scheen, dat de herinnering aan hetgeen destijds voorgevallen was, hem sterk aangreep en de twee vrienden, die met aandacht luisterden, stoorden hem niet in zijn overpeinzigen.

Na enkele oogeblikken vervolgde Danby zijn verhaal.

"Toen de gasten mijns vaders zich tegen middernacht naar hunne slaapkamers hadden begeven, ontdekte een hunner, dat hij zijn portefeuille miste. Hij doorzocht zijn kamer en ging, toen hij niets vond, naar de eetzaal terug, waar hij mijn vader aantrof.

"Hij deelde mijn vader zijn verlies mede, er bij voegende, dat hij zeker wist, dat de portefeuille zich nog in zijn koffer bevond, toen hij dien middag was uitgereden. Hij wist het

daárom zoo zeker, daar hij er eenige kleine bankbiljetten had uitgenomen en in zijn portemonnaie gedaan, daar de dikke, lederen tasch hem wat zwaar was en hem allicht in zijn bewegingen zou hinderen. Hij had de portefeuille in zijn koffer, boven op zijn andere zaken, gelegd en den koffer op de gewone wijze met zijn sleutel afgesloten.

"Het slot was volkomen intact, maar de koffer was niet gesloten meer en de portefeuille verdwenen.

"Mijn vader, die een overdreven gevoel van eer had, was door deze mededeeling ten zeerste geschokt en voelde het, alsof hij persoonlijk van diefstal was beschuldigd.

"Onmiddellijk beloofde hij zijn gast alle mogelijke maatregelen te zullen nemen, opdat de portefeuille terecht zou komen. Hij wilde alle huisgenooten eerst ondervragen en, indien dat niet hielp, de politie met deze taak belasten.

"Ik ontwaakte toen mijn vader met zijn gast ook in mijn kamer kwam, om mij te wekken.

"Het is onmogelijk te beschrijven, wat er toen gebeurde. — Toen men licht in mijn slaapkamer had gemaakt, zag de eigenaar terstond de hem behorende portefeuille op het nachttafeltje liggen. Mijn vader was buiten zich zelve van woede en een oogenblik dacht ik, dat hij mij te lijf wilde om mij te worgen.

"In mijn angst en verwarring bekende ik alles: mijn lichtzinnigheid, mijn speelschulden. Ik vertelde ook, dat mijn stiefmoeder mij de portefeuille gebracht had en dat ik ze had aangenomen, in de veronderstelling, dat zij mij wilde helpen.

"Mijn vader liet lady Ethel terstond ontbieden. Sidderend wachtte ik haar komst af, opdat die afschuwelijke verdenking zoodra mogelijk van mij zou worden afgewend. Zij verscheen al heel spoedig — en — ik dacht mijn verstand te verliezen — zij — ontkende alles. —

"Koud, met een minachtend lachje op het gelaat, zei ze mij, dat ik waarschijnlijk gedroomd moest hebben. Nooit had zij zich op eenige wijze ingelaten met mij, den lichtzinnigen zoon; nog veel minder eraan gedacht, mij op eenigerlei wijze te steunen of voor mij een gast te bestellen. Het was schandelijk van mij, haar van zooiets te beschuldigen.

"Mijn vader, die nu niets anders kon gelooven, dan dat ik de dief was en het geld had weggenomen om mijn schulden te betalen en dat ik nu nog zijn echtgenoot op schande-

lijke wijze verdacht wilde maken, vloog in toemeloze woede op mij af. — — — — —

„En zoo driftig maakte hij zich daarbij, dat de oogen hem uit het hoofd puilden en het schuim hem op de lippen kwam. Hij kon van woede geen woord uiten, werd blauw en paars in het gezicht, sloeg eensklaps de handen in de lucht en viel geluidloos en naar adem snakkend op den grond.

„Mijn vader was door een beroerte getroffen en een oogenblik meende ik, dat ik hem voor mijn oogen zou zien sterven. Maar buiten verwachting kwam hij spoedig weer bij; hij had een krachtig gestel en met de uiterste krachtsinspanning scheen hij zich den dood van het lijf te houden.

„Maar hij kon zich haast niet meer bewegen, want zijn rechterzijde was geheel verlamd.”

Wederom greep de herinnering aan dit tooneel den verteller vreeselijk aan en het duerde geruimen tijd voor hij met doffe stem vervolgde:

„Nu nog zie ik alles voor mij. Vader, worstelend met den dood, lag op mijn bed; zijn oogen, waaruit ontzetting, woede en schaamte spraken, waren op mij gericht. Dra was hij door vrienden omringd en op den achtergrond stond, koel, hoogopgericht, de vrouw, die mijn grenzelooze vertwijfeling zag en glimlachte, zooals dat slechts de duivel kan. Met een laatste krachtsinspanning wees vader mij de deur. Nog zie ik den wijsvinger van zijn linkerhand beschuldigend op mij gericht.

„Ik was geheel buiten mijzelf. Ik kon mijn gedachten niet bij elkaar houden en, als door furiën achtervolgd, vloog ik bij nacht en ontij de deur uit. Ik rende door velden en weiden, zonder te weten waarheen, totdat ik aan den rand van een sloot uitgeput neerviel.

„Hier vond een arme kolenbrander mij den volgenden morgen. Hij nam mij mede en verpleegde mij, want hevige zenuwkoortsen grepen mij aan.

„Toen ik eindelijk weer beterde en de crisis voorbij was, schreef ik mijn vader. Ik legde hem nog eens alles uit en zwoer hem, bij de nagedachtenis van mijn gestorven moeder, dat ik onschuldig was. Ik kreeg geen antwoord. Drie dagen wachtte ik. Toen ging ik naar het kasteel. Ik werd niet ontvangen. Den volgenden dag echter ontving ik een brief. Mijn hart klopte van blijde verwachting. Toen ik de enveloppe opende, vielen er eenige bankbiljetten uit, maar er was geen letter bijgevoegd.

Ik was wanhopig.

„Nadat ik eenigszins tot kalmte was gekomen, nam ik zooveel van het geld, als ik voor de reis naar Londen noodig had. De rest liet ik den armen kolenbrander houden voor zijn zorgvuldige verpleging. Ik nam afscheid van de menschen, die mij zoo liefdevol hadden opgenomen en vertrok naar Londen. Daar liet ik mij op een schip aanmonsteren, dat naar Australië ging en was voor mijn familie dood en vergeten.

„Bij mijn vlucht had ik geen papieren meegenomen en ik was dus niet in staat, mijn identiteit te bewijzen.

„Het eenige, wat ik nog bezit, is dit medaillon. Het is een aandenken aan mijn overleden moeder, die het mij op haar sterfbed om den hals hing.”

Bij deze woorden haalde Harry Danby een medaillon te voorschijn en reikte het lord Lister. Het was een klein, ovaal voorwerp, dat aan den voorkant het familiewapen der Danby's toonde: een springende leeuw en een hert. Daarboven zweefde een adelaar met uitgebreide vleugels. In het medaillon bevonden zich de miniatuur-portretten van Danby's vader en moeder.

Lord Lister liet zijn vriend Brand eveneens het medaillon zien en gaf het toen den eigenaar terug.

Harry Danby vervolgde nu zijn verhaal.

„Wat moet ik nog verder vertellen, heeren? Toen ik in Australië op een boerderij werk had gevonden, schreef ik mijn vader nogmaals een uitvoerigen brief, maar wederom kreeg ik geen antwoord. Ik ben er thans van overtuigd, dat mijn vader nooit mijn brieven heeft ontvangen. Die slechte vrouw heeft ze onderschept. Als haar boosaardig plan wilde gelukken, dan mochten mijn brieven, die mijn vaders oordeel konden wijzigen, hem nooit onder de oogen komen. Ik, haar stiefzoon, moest voor de familie dood zijn en blijven, opdat haar eigen zoon, Arthur, alles zou ten deel vallen.

„Mijn laatste tien jaren waren vreeselijk voor mij. Het was alsof de vadervloek, die zoo geheel onverdiend over mij was uitgesproken, alle geluk had vernietigd. Ondanks alle moeite heb ik nooit eenig noemenswaard kapitaal kunnen verwerven. Ik kon nauwelijks in eigen onderhoud voorzien.

„Den naam Harry Leyden, dien ik bij mijn vlucht uit Europa had aangenomen, behield ik. Later leerde ik nog Azië, Afrika en Amerika kennen, maar alle aangewende moeite was tevergeefs. Ik keerde twee jaar geleden naar Engeland terug. Hier ging het mij nog

slechter. Ofschoon de verleiding mij vele keeren in verzoeking bracht, ben ik steeds een eerlijk man gebleven en heb ik mij aan geen enkele misdaad schuldig gemaakt. Daar ik echter uit deze ellende geen uitweg meer zag, was ik de wanhoop nabij. Toen zijt gij gekomen en hebt mij teruggeroepen tot het leven."

Lord Lister scheen diep getroffen door alles, wat hij gehoord had, evenals Brand. De grijze oogen van den lord gloeiden van toorn, zij schitterden met een metaalglans en hij zei tot zijn vriend:

„Dat is wat voor ons, mijn jongen. Die vrouw moet gestraft en deze ongelukkige in eer hersteld worden."

Brand drukte zijn vriend de hand.

„Ik ben het ditmaal volkomen met je eens, Edward, en wil van ganscher harte helpen, voor zoover het in mijn macht is."

Harry Danby schudde bij deze woorden droef het hoofd en zei op doffen toon:

„Ik dank u hartelijk voor deze deelneming, maar ik verzoek u, geen tijd en moeite voor mij te verspillen. Mijn leven is toch geknakt, ik geef niets meer om het bezit van rijkdommen. Mijn stiefbroeder Arthur mag alles behouden. Wat mij zoozeer ter neder drukt is de gedachte, dat mijn vader gestorven is, zonder overtuigd te zijn van mijn onschuld."

„Neen", zei lord Lister, „ge zult en moogt niet zoo spreken. Hoe ge met uw onschuldigen stiefbroeder wilt handelen, moet gij weten, maar uw onschuld moet klaar worden bewezen. Leeft die vrouw nog?"

„Ja! Ik heb van tijd tot tijd inlichtingen ingewonnen en weet, dat ze voor korten tijd nog leefde!"

„Goed. Luister dan naar hetgeen ik u zeggen zal. Ik heb, terwijl gij u noodlot verhaaldet, mijn plannen opgemaakt, welke er toe moeten leiden, dat uw stiefmoeder haar schuld zal bekennen en u in eere herstellen."

„Daarvoor is in de eerste plaats noodig, dat men u, voorloopig althans, op het kasteel Eaglestone niet ziet. Ge zijt daar zeker in lang niet geweest, niet waar?"

„Sedert ik na de beschuldiging van mijn stiefmoeder vluchtte, heb ik den grond van mijn geboorteplaats niet betreden," luidde het antwoord.

„Mooi! Prachtig! Dat is uitstekend. Luister nu goed. In de eerste plaats moet ik u vertellen wie en wat ik ben. Toen ik u zooeven mijn naam noemde, Lord Edward Lister, heb ik de waarheid gesproken. Maar ik heb nog meer titels. Ik heb het volste recht om mij ook Lord William Aberdeen en Graaf Palmhurst te

noemen. Misschien hebt ge deze namen wel eens hooren noemen in verband met verschillende werken van liefdadigheid?"

Harry Danby knikte bevestigend met het hoofd.

„Juist, dat dacht ik wel. Welnu de liefdadigheid, die door mij wordt beoefend, is niet zoo maar een gril van een rijken nietsdoener, maar de gevolgen, de resultaten van de levensbeschouwing, die ik heb aangenomen. Het zou me te ver voeren u te verhalen hoe ik er eigenlijk toe gekomen ben, maar ik beschouw het als mijn levenstaak en hoop daaraan tot mijn dood toe getrouw te blijven, het herstellen van onrecht, dat de eene mensch den andere aandoet. In onze tegenwoordige maatschappij, hoe verlicht deze overigens ook moge zijn, is de wetgeving nochtans op sommige punten bepaald gebrekkig. Zoo staat zij onder meer toe aan sommige menschen zich op onredelijke en onbillijke wijze te verrijken, terwijl zij het eveneens toelaat, zonder één hand uit te steken, dat anderen ten gevolge van die meerdere handigheid, zeg liever misdadigheid hunner evenmensen, armoede, ja gebrek lijden, terwijl die misdeelden toch vaak in adeldom des geestes ver boven die anderen verheven zijn. En nu beschouw ik het als mijn taak daartegen op te treden en wel op een wijze, die zeer doeltreffend is, maar mij tevens buiten de wet plaatst. Ik neem eenvoudig af van hen, die naar mijn oordeel te veel hebben, om dat te geven aan hen, die te weinig hebben. Aldus is mijn leven gewijd aan de bestrijding van de misdaad, maar tevens van de politie en justitie, die natuurlijkerwijze mijn handelwijze afkeurt en mij reeds sedert jaren zoekt, om mij op te sluiten in de gevangenis. Dit alles zal u duidelijker worden wanneer ik u zeg, dat ik mijn daden bedrijf onder den naam John Raffles."

Harry Danby maakte onwillekeurig een beweging van verwondering en schrik.

„Schrikt gij daarvan?" vroeg Lord Lister glimlachend. „Zeg het gerust als het u, na deze mededeeling, spijt mij de hand te hebben gedrukt."

„Volstrekt niet," antwoordde de andere, „volstrekt niet, maar u zult het mij niet kwalijk nemen, dat ik dit volstrekt niet heb verwacht. Ik kon natuurlijk niet weten dat hetgeen Raffles, van wien ik vaak heb hooren spreken als een misdadiger, oogenschijnlijk misdoet, weer wordt goed gemaakt door Lord Aberdeen of graaf Palmhurst. Van daar mijn verwondering! Maar ik heb er volstrekt geen spijt van u de hand te hebben gedrukt, inte-

gendeel, ik vind dat, nu ik alles weet, een groote eer."

Lord Lister glimlachte meewarig en ging voort:

„Luister nu verder naar hetgeen ik van plan ben. Uw lot trekt mij aan, omdat gij hoogst onrechtvaardig zijt behandeld. Ik wil dat onrecht goed maken. Om dit te bereiken, wil ik mij uitgeven als Harry Danby. Ik heb het tamelijk ver gebracht in de kunst van vermomming, hetgeen, zooals ge wel begrijpen kunt, mij in mijn werk bijna dagelijks te pas komt. Ik heb daartoe echter niet veel noodig dit keer, want onze gestalten leveren niet veel verschillen op en ook onze aangezichten niet. Met een kleine wijziging van de kleur mijner oogen, den vorm van mijn neus en door mijn haar een anderen tint te geven, geloof ik, dat ik er uitstekend in zal slagen mij voor u te laten doorgaan."

Harry Danby had met klimmende verwondering toegeluisterd.

„De kleur uwer oogen veranderen?!" riep hij verbaasd uit, „zijt ge zelfs daartoe in staat?"

Wederom glimlachte Lord Lister.

„Dat is voor mij een kleinigheid. Wanneer alles zich ten beste heeft gekeerd, dan wil ik u graag eens een avond ten mijnent noodigen, om u een inzicht te geven van mijn werkwijze. Nu hebben we iets anders te doen, dat meer haast heeft. Het is noodig, dat gij u voorlooppig verborgen houdt. Er is geen betere schuil-

plaats dan Londen, in welke groote stad gij door de menigte wordt opgeslokt. Mijn vriend en ik gaan naar Inverary en ik twijfel er niet aan of het zal ons gelukken u in uwe rechten te herstellen. Wilt ge uw lot in mijne handen leggen?"

Lord Lister stak zijn hand over de tafel uit, waarin Harry onmiddellijk de zijne legde.

„Ge moogt doen wat ge wilt. Ik vertrouw mij volkomen aan u toe!"

„Uitstekend. Ga dan zoo spoedig mogelijk naar Londen."

Lord Lister haalde zijn portefeuille uit den zak en overhandigde Harry Danby een bankbiljet van honderd pond sterling.

„Neem dit voor uwe eerste uitgaven."

Danby aarzelde om het geld aan te nemen. Lord Lister echter zei:

„Neem dit, beste vriend, als ge in het bezit van uw rechtmatig eigendom zijt gekomen, kunt ge mij het geleende wel terugbetalen. Ik heb u noodig voor de uitvoering van mijn plan; ge moet daarvoor gezond en frisch zijn. Wij zullen briefwisseling met elkander houden, want uw inlichtingen kunnen voor mij van het grootste belang zijn. Kom mij morgen vroeg bezoeken en vertel mij dan, waar ge woont. Ik denk, dat we reeds vanavond kunnen vertrekken."

Lord Lister gaf Harry zijn adres en vroeg hem om het kleine medaillon, dat deze hem terstond overhandigde.

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der Turksche Cigaretten Industrie in Nederland.

DERDE HOOFDSTUK.

Inlichtingen.

Inverary, de hoofdstad van het graafschap Argyll, ligt diep tusschen ruwe, kale rotsblokken. Een weinig noordelijk van de hoofdstad strekt een kleine landtong zich uit naar het Zuiden.

Op een der meest ontoegankelijke rotsen

verheft zich een oud slot, dat met zijn tinnen het woeste bergland geheel beheerscht. Trots verheffen zich de kanteelen van Eaglestone (Steen van den adelaar).

De geschiedenis van het kasteel Eaglestone gaat terug tot in de twaalfde eeuw. Sinds 1680

was het, zooals wij reeds lazen, in het bezit van het geslacht Danby, waarvan de oudste zoon graaf van Eaglestone was.

In den loop der eeuwen is het uitwendige van het kasteel eenigszins veranderd. In den vroegsten tijd bestond de burcht slechts uit hooge gewelven, onderaardsche gangen en holen, die in de harde rotsen waren uitgehouwen.

In later tijden is het eigenlijke kasteel op deze overoude grondvesten opnieuw opgebouwd, zoodat er feitelijk een samenstelling is ontstaan van den ouden burcht en het nieuwe kasteel. De totaal-indruk heeft daardoor echter geenszins geleden, want ook de nieuwste opbouw is reeds vier eeuwen oud en de tijd, die alles uitvaagt, heeft ervoor gezorgd, dat ook dit gedeelte er grijs en verweerd uitziet.

De weg, die naar den burcht voert, is uiterst moeilijk.

Een goed voetganger kan dezen weg niet afleggen in korter tijd dan vijf à zes uren. Als men dezen weg ten einde is gekomen, staat men plotseling voor een kloof, die ongeveer negen meter breed is en ziet men een peilloozen afgrond aan zijn voeten. Op de tegenover liggende rotsen verheft zich de poort van het kasteel. Eerst als de geweldige, met ijzer beslagen ophaalbrug wordt neergelaten, kan men het inwendige van die onverwinbare vesting betreden. Dit is de eenige officieele toegang tot het kasteel. Er is echter nog een kleine poort, die aan de achterzijde, ongeveer tegenover den hoofdingang is gelegen en naar een smal pad voert, dat voortslingert over de kam van het gebergte. Deze weg wordt echter bijna nooit gebruikt.

In den volksmond leeft nog de sage voort, dat een onderaardsche gang dwars door de rotsen zou loopen en uitkomen op het kerkhof van Inverary. Men zou langs dezen weg in zeer korten tijd van het kasteel naar Inverary kunnen komen. Eenigen beweerden, dat die weg slechts een uur duurde, anderen waren de meening toegedaan, dat men er nog wel twee à drie uren voor noodig had. In elk geval werd van dezen onderaardschen weg slechts bij overlevering gesproken en geen sterveling wist te zeggen, waar op het kerkhof van Inverary dan eigenlijk die gang wel zou uitmonden.

In het Schotsche stadje heerschte heder eenige opgewondenheid. In het hotel „De Koningin van Schotland” waren twee vreemde heeren aangekomen.

Den weinigen gasten, die in den namiddag in de gelagkamer bij elkander zaten, vertelde de vrachtrijder, die als een wandelend nieuwsbureau werd beschouwd, dat de beide heeren met den trein van Edinburg waren gekomen en nog wel in een coupé eerste klasse. Hij veronderstelde, dat het wel heel voorname heeren moesten zijn, die waarschijnlijk iets op het slot te doen hadden.

De beide heeren hadden twee der mooiste vertrekken op de eerste verdieping van het hotel genomen. De waard, die hen persoonlijk naar de kamers had gebracht, wilde zich juist met een buiging verwijderen, toen een der gasten zei:

„Breng ons een flesch goede wijn! Wij zouden graag eenige inlichtingen van u hebben; breng dus ook een derde glas mee en blijf ons wat gezelschap houden. Wij kunnen dan wat praten en zijn er meteen van overtuigd, dat de wijn drinkbaar is.”

De waard, een klein manneke met vrij ronden buik en kleine varkensoogjes, grijsde vergenoegd en zei, zich de handen wrijvend:

„'t Is een groote eer voor mij, heeren, maar ge kunt er van op aan, ik zeg, ge kunt er van op aan, dat mijn wijnen uitstekend zijn.”

„We zullen zien”, antwoordde de grootste der beide heeren, terwijl hij een sigaret uit zijn koker nam. De waard kwam gedienschtig met een lucifer aan.

„Welke wijnsort verlangt ge, mylord?”

„De beste, die ge in den kelder hebt.”

„Daar kunt ge op rekenen. De heeren zullen goed bediend worden, — ik zeg, de heeren zullen goed bediend worden.”

De waard boog herhaaldelijk en ging heen. Toen de deur gesloten was, begon de jongste der beide vrienden smakelijk te lachen.

„Wat is dat een komische kerel, Edward! Heb je wel opgemerkt dat hij alles dubbel zegt?!”

„Beste Charly”, zei Raffles, „hij vindt zich zelve zeker zóó interessant, dat hij denkt, dat men hem wel twee keer kan hooren.”

Brand deed zijn koffer open en haalde er een platte doos uit, die hij Raffles gaf.

„Overtuig je er nu zelf van, dat de pruik uitstekend gelukt is. De kapper heeft er veel werk van gemaakt en zichzelf overtroffen.”

Raffles deed de doos open. Hij haalde het kleine medaillon, dat Harry Danby hem gegeven had, uit den zak en vergeleek portret en pruik. Hij knikte tevreden.

„Inderdaad uitstekend! Ik geloof zeker, dat, met den baard, Harry zelf mij voor zijn gestorven vader zal houden. Ik hoop, dat dit

kunstwerkje ons uitstekende diensten zal bewijzen."

Er werd geklopt.

Raffles deed de pruik weer in de doos en riep toen:

"Binnen!"

De deur ging open en de waard trad binnen met een vriendelijk lachje. Hij droeg drie wijnglazen op een blad en onder den linkerarm een flesch wijn.

Hij zette het blaadje met de glazen op tafel en hield de flesch met zegevierend gebaar omhoog.

"Ge zult tevreden zijn, ik zeg; ge zult tevreden zijn. 't Is de beste, dien ik heb, de beste dien ik heb."

Hij veegde onder het praten het stof van de flesch en vulde nu de drie glazen.

Raffles proefde den wijn, nadat hij het glas tegen het licht had gehouden en genoot vol welbehagen van het inderdaad heerlijke bouquet.

De waard keek in gespannen aandacht naar de bewegingen van zijn voornamen gast. En toen zei hij zegevierend:

"Nu, had ik geen gelijk, ik zeg, had ik geen gelijk?"

"De wijn is goed — ik ben tevreden", antwoordde Raffles.

Het drietal klonk en de waard zei met een grappige buiging:

"Op uw welzijn! Opdat het u in mijn huis nog langen tijd moge bevallen, ik zeg, nog lang moge bevallen."

Brand kon zich niet weerhouden den waard na te doen en zei lachend:

"Daarop is alle kans, ik zeg, daarop is alle kans, zeg ik!"

Raffles schoot in een lach en bood den waard, die een beetje gekrenkt scheen over Charly's scherts, om het weer goed te maken zijn sigarettenkoker.

De dikkerd nam er voorzichtig een uit, stak toen het verkeerde einde in zijn mond, beet er eens stevig op en stak een lucifer aan. Weldra dampte hij als een schoorsteen; geweldige rookwolken voor zich uitblazend. Maar het was duidelijk te zien, dat hij aan het rooken van sigaretten niet zoo gewend was als aan een pijp, ten minste na enkele oogenblikken haalde hij de sigaret uit zijn mond en keek er met groote belangstelling naar, alsof hij zocht naar de tabak, die er in had gezeten, maar die zich nu in zijn mond bevond. Met een vies gezicht haalde hij de tabak van tusschen zijn lippen vandaan, deponeerde een en ander op

een aschbakje en vroeg nederig verlof, of hij er maar niet zijn pijp bij op mocht steken.

"Daar heb ik meer houvast aan, ziet u, ik zeg, meer houvast."

Raffles, die met groote moeite zijn lachen had ingehouden, stemde hierin natuurlijk onmiddellijk toe en nu haalde de dikke man een gebogen pijp met een enorm groote kop voor den dag. Hij stopte daar wel bijna een half ons tabak in en weldra zat hij opnieuw te dampen, indien mogelijk, nog harder dan te voren.

Toen de waard op zijn gemak zat en zij met hun drieën eenigen tijd over koetjes en kalfjes hadden gesproken, stak Raffles eindelijk van wal met de vragen, die hem reeds lang op de lippen brandden.

"Zeg eens, goede vriend," zoo begon hij, "kunt ge ons niet eenige bijzonderheden meedeelen over de lieden, die op Eaglestone wonen?"

De waard krabde zich eens het hoofd en keek Raffles verlegen aan.

Deze vervolgde:

"Ik zou gaarne iets omtrent hun doen en laten weten. Wij waren langen tijd in het buitenland en komen nu uit Londen om eenige gewichtige dingen met de bewoners te bespreken; het is dan altijd goed, dat men van te voren een weinig is ingelicht."

"Ah zoo, ah zoo! — Dan kan ik u helpen, ik zeg, dan ik u wel helpen! Lord Arthur is een beste heer. — Kwam hier vroeger dikwijls — heel dikwijls. Nu ziet men hem zelden meer, ik zeg, nu ziet men hem zelden meer. Men vertelt — —"

Verschrikt hield de waard op:

Raffles schonk het glas van den man nog eens vol en vroeg:

"Nu, wat zegt men? Ge kunt gerust spreken."

"Och, het is niet erg — niet erg. Lady Ethel, zijn moeder moet nogal eigenzinnig zijn, erg eigenzinnig zijn. Lord Arthur was vroeger zoo vroolijk, ik zeg, — zoo vroolijk en nu — en nu —"

"Is hij nu niet meer vroolijk?"

"Neen heelemaal niet, o heer, neen, heelemaal niet. Altijd bedroefd, ik zeg, hij is altijd bedroefd."

"En", vervolgde lord Lister, "wat is lady Ethel voor een dame?"

Toen de waard deze vraag hoorde, schrikte hij zichtbaar. Hij keek het venster uit en zei zoo onbevangen mogelijk:

"Daar komt de stoomboot van Lochgalphaed, ik zeg van Lochgalphaed."

„Dat is inderdaad heel belangwekkend" zei Raffles langs zijn neus weg, „maar ik zou liever iets over lady Ethel hooren."

Toen Raffles opnieuw den naam van lady Ethel uitsprak, was het, alsof de kleine dikkerd een stortbad kreeg. Hij zei op klagelijken toon:

„Ach heeren, van haar weet ik niets te vertellen, ik zeg, niets te vertellen."

„Ge behoeft ons alleen te vertellen, wat de lieden over het algemeen beweren, bij voorbeeld, of lady Ethel gezond is."

„Neen, mylord heelemaal niet, ik zeg heelemaal niet. Ze is al sinds jaren ziekelijk. Heelemaal niet gezond."

„Nu — en verder?"

De waard haalde de schouders op en antwoordde niet.

Raffles begreep, dat hij op deze manier geen stap verder kwam. Hij roerde daarom het onderwerp voorloopig niet meer aan en dronk zijn glas leeg. Toen vroeg hij, of er nog een flesch van hetzelfde merk te krijgen was. De waard antwoordde bevestigend en verdween snel om de bestelling uit te voeren.

Toen de deur gesloten was, zei Raffles glimlachend:

„Ik had niet gedacht, dat de man zoo goed kon zwijgen, maar ik zal zijn tong wel los maken."

De waard verscheen spoedig met de tweede flesch en Raffles begon nu ijverig in te schenken en tevens druk te redeneeren over allerlei onverschillige dingen.

Toen vroeg hij plotseling:

„Lady Ethel is zeker heel vroom?"

„Die vroom, mylord, die vroom? Een duivelin is ze, ik zeg, een duivelin!"

Toen scheen hij tot bezinning te komen en zei:

„Vergeef mij, heeren, de menschen zeggen het ten minste, zij zeggen het, niet ik, ik zeg, ik niet."

Raffles zette den kleinen man op zijn gemak en antwoordde:

„Kom, kerel, wees verstandig en vertel eens, wat de menschen zeggen. Ge kunt ons ten volle vertrouwen; wij zullen geen woord over vertellen".

In zijn grappig taaltje vertelde nu de waard, dat de oude lady in den geheelen omtrek gehaat en gevreesd was. Men vertelde, dat zij een verbond met den duivel had gesloten en kon heksen. De knechts der leveranciers moesten verschrikkelijke kreten gehoord hebben en wisten te vertellen van spookachtige verschijningen, van honden met vurige oogen en andere ondieeren.

Toen de waard zijn vertelling had geëindigd, dankte Raffles hem en lachte om het bijgeloof en de dwaze praatjes. De waard verzekerde echter plechtig, dat iets van deze geschiedenis waar moest zijn. In ieder geval was het niet zuiver op het kasteel!

Raffles vroeg, of de waard er een knecht op na hield, die den volgenden morgen een brief naar het kasteel zou kunnen brengen.

De waard antwoordde bevestigend en Raffles verzocht hem aan den knecht te zeggen, dat deze om zeven uur gereed moest zijn.

De Groote Onbekende bestelde toen een rijkelijk souper op zijn kamer, nam zijn vulpenhouder en de noodige vellen papier en zei tot Brand, toen de waard vertrokken was:

„En nu, beste jongen, zullen we lady Ethel ons bezoek aankondigen en ons dan morgen in het hol van den leeuw wagen."

De bekende DUBEC Cigaretten
begonnen voor 40 jaar met eene
productie van 10000 per dag.
Thans meer dan 300000 per dag.

VIERDE HOOFDSTUK.

Het vreemdelingenbed.

Schriil klonk de toon van een electriche bel door de kamer. Een bejaarde vrouw stond op uit den leunstoel en ging naar de deur. De bel klonk nu voor de tweede maal.

„Tweemaal — dat is voor jou, John”.

John was de oude dienaar van Eaglestone, die met zijn vrouw de weinige kamers, welke van het slot in gebruik waren, schoon hield. De kamer, waarin hij zich bevond, was een vertrek zonder ramen, waarin nimmer het daglicht doordrong. Het was een ruimte, die van de vroegere kelders en onderaardsche gangen was afgescheiden en gedeeltelijk in de rotsen uitgehouwen was. Het was er kil en somber en het leek wel, alsof de oude menschen daar veeteerden. Toch blonk er een eigenaardig vuur in de oogen van den ouden man, die, niettegenstaande zijn jaren, op niemand een gunstigen indruk kon maken.

De oude man knikte en verliet de kamer. Hij was ongeveer vijf-en-zestig jaren oud.

Zijn gelaat was glad geschoren en spaarzaam grijs haar bedekte zijn schedel.

Met een vlugheid, die men hem niet zou hebben toegedacht, beklom hij de treden der wenteltrap, die naar de eerste verdieping leidde. Hij klopte aan een lage deur van gesneden eikenhout en trad eenige oogenblikken later binnen.

In het vertrek stond een dame van omstreeks vijftig jaren tegen de tafel geleund. Het was lady Ethel. Heur haar was grijs, haar gestalte groot en opvallend mager; haar oogen waren van een glinsterend zwart en hadden een stekende uitdrukking. De vastopeengesloten, dunne lippen werden overwelfd door een sterk gekromden, smallen neus, waardoor het gelaat een roofvogelachtige uitdrukking kreeg. Zij geleek sprekend op het wassen beeld van Queen Bess met het wreede masker, dat in Westminster Abbey wordt bewaard.

John was in de deur blijven staan.

Lady Ethel wendde nu het hoofd om en vroeg met snijdend-scherpe stem:

„Wie heeft dien brief gebracht?”

„De zoon van den waard uit „De Koningin van Schotland” heeft hem een half uur geleden afgegeven. Mylady was er niet en daarom heb ik den brief, als gewoonlijk, op tafel gelegd”.

Lady Ethel antwoordde niet. Zij wierp den brief met minachtend gebaar op tafel en ging naar het venster. Eenige oogenblikken keek zij nadenkend naar buiten en sprak toen op korten, bevelenden toon:

„Laat Miss Mabel dadelijk hier komen!”

John boog zwijgend en verdween door een kleine deur, die links van de torenkamer naar het inwendige van het kasteel voerde.

Lady Ethel was naar de tafel teruggegaan, nam den brief weer op en ging in een leunstoel zitten. Nogmaals begon zij den brief voor te lezen.

De brief was maar kort en luidde als volgt:

„Lady Ethel!

Ik ben van mijn wereldreizen naar Schotland teruggekeerd. Hedenmiddag zal ik het slot van mijn vader bezoeken en ik verheug mij er reeds op, mijn stiefbroeder, die mijn erfenis zoo trouw heeft beheerd, te kunnen begroeten.

Ik wensch echter u alleen te spreken. Een vriend van mij, die van alles op de hoogte is, heeft mij naar Inverary vergezeld. Ik meld u dit, opdat ge de maatregelen, die ge misschien wilt aanwenden, daarna kunt treffen.

Om drie uur kom ik aan de kleine poort, die voert naar den Bernhard-pas, en ik verzoek u dringend, dat ge mij vandaar naar u zult doen geleiden.

Harry Danby, Graaf van Eaglestone.

Nogmaals en nogmaals las lady Ethel dezen brief. Diepe rimpels doorploegden haar voorhoofd. Zij knikte nadenkend en fluisterde:

„Mijn droom! Mijn droom! Ik zag het graf zich openen en de dooden van Eaglestone weer opstaan! Ja, ja, de dooden staan weer op!”

Er werd geklopt en een dame trad het vertrek binnen.

Het was een verschijning, die de aandacht trok. Op een middelmatig groote, slanke figuur stond een hoofd, dat men schoon had kunnen noemen, als niet een trek van koele berekening het gelaat ontsierd en de harmonie der regelmatige trekken verstoord had.

Goudblonde vlechten lagen als een kroon om het voorhoofd en den blanken, vollen hals sierde een kostbaar snoer van paarlen en briljanten, terwijl kostbare ringen flonkerden aan de kleine, smalle handen.

Met een sierlijke hoofdnijging trad zij het vertrek binnen en zei:

„Goeden morgen, mama! Ge hebt mij laten roepen?”

Mabel, de aanstaande echtgenoot van lord Arthur, die op het slot logeerde was naar lady Ethel gegaan, had haar de hand gekust en was toen op een laag stoeltje aan de voeten der oude dame gaan zitten.

Lady Ethel beantwoordde den ochtendgroet van haar aanstaande schoondochter met een lichten hoofdknik. Peinzend staarde zij door het venster, zij scheen de aanwezigheid der jonge vrouw nauwelijks te bemerken.

Na een poos zei Mabel, terwijl een spottend glimlachje over haar gelaat gleed:

„Wel, mama, zoo in gepeins verdiept? Ik dacht, dat ge mij heel belangrijke dingen hadt mee te deelen, omdat ge mij zoo overhaast hebt laten roepen”.

Lady Ethel scheen op te schrikken uit haar gedachten, toen zij aldus werd toegesproken. Een diepe zucht ontsnapte haar borst en zij sprak, op ieder woord den klemtoon leggend:

„Je hebt mij gisteren niet willen gelooven, toen ik beweerde, dat ons huis door ongeluk wordt bedreigd. Ik had gelijk!”

Mabel lachte even.

„Maar mama! Ik bid u! Hoe kan iemand zóó bijgeloovig zijn?”

Maar lady Ethel hernam:

„Ik weet, wat ik zeg. Ik zag in mijn droom, hoe de dooden om het kasteel spookten. Toen werd een machtige, zwarte hand opgeheven, die den bliksem in het slot zwaaide. Ik zag echter geen vlammen; slechts dichten walm en zwarten rook. Steeds zwarter werden de wolken en toen zij waren opgetrokken, was het kasteel verdwenen, slechts Arthur zat op een steen en weende. Achter hem echter stond een gebaarde man, die in zijn hand een model van het kasteel Eaglestone hield.”

Miss Mabel was van haar zitplaats opgesprongen. Zij draaide in een kring rond, klapte in haar handen en riep lachend:

„Dat moet wel een aardig handje zijn geweest, mama, dat een heelen berg droeg!”

„Spot niet, Mabel! Ik weet, dat de dooden weer op zullen staan”, antwoordde lady Ethel op bezorgden toon.

Haar hand greep den noodlottigen brief, toen vervolgdde zij:

„Je weet, dat de stiefbroeder van je aanstaanden echtgenoot al ruim vijftien jaar verdwenen is. . . .”

„Ja, hij is als een dief door zijn vader verjaagd, waarna niemand ooit meer iets van hem heeft gehoord. Dat hebt ge me vaak verteld.”

Lady Ethel was bij de woorden van het meisje nog bleeker geworden. Zij klemde den brief krampachtig tusschen haar vingers en sprak langzaam en toonloos:

„Harry Danby is thans te Inverary en zal over een paar uren hier zijn om zijn erfenis te aanvaarden”.

Als door een adder gestoken, sprong miss Mabel op.

„Wat! Deze dief, die landlooper durft naar hier terug te keeren?” riep zij uit met schrille stem.

„Ja, mijn kind, ik heb daarjuist zijn brief ontvangen”.

Lady Ethel sprak wederom met grooten nadruk en Mabel staarde haar als verwaasd aan.

Toen vroeg zij:

„Blijft ge daaronder zoo kalm, mama?

Gij zult dien landlooper natuurlijk niet ontvangen!”

„Dat zal moeilijk gaan, — hernam lady Ethel. — Ik geloof, dat het maar beter is, als wij trachten, met hem op een goeden voet te komen.”

„Wat zegt ge, met een dief. . . .?”

„Weet je zoo zeker, dat hij een dief is?”

Langzaam waren deze woorden over de lippen der oude dame gekomen.

Mabel keek haar aanstaande schoonmoeder verbaasd aan.

„Er mag komen, mama, wat er wil! In ieder geval zal ik nooit. . . .”

Lady Ethel viel het meisje scherp in de rede:

„Je zult hem vriendelijk ontvangen, als ik het verlang. En ik wil het! Het is de eenige kans, dat je hier nog eens meesteres zult worden.”

De oude lady had zich hoog opgericht en met gebiedenden blik keek zij miss Mabel aan.

Deze haalde de schouders op.

Zij waagde het echter niet, tegen te spreken, en zei slechts op licht spottenden toon:

„Ik zou wel eens willen weten, mama, waarom ge plotseling zoo toegevend gestemd zijt!”

„Dat is mijn zaak! Ga nu, ik wacht bezoek; zorg ervoor, dat Arthur niets merkt en wacht beiden, totdat. . . .”

Zij zweeg. Een andere gedachte scheen haar door het hoofd te flitsen, en na eenigen tijd vervolgde zij:

„... Wacht, tot ik je laat roepen. Ik wil ook niet, dat je Arthur iets zegt, van wat ik je daarjuist heb meegedeeld. Ga!”

Mabel keek haar aanstaande schoonmoeder aan met loerenden blik; zij wilde heengaan, doch eensklaps riep lady Ethel haar terug en sprak op wonderlijk weeten toon:

„Je hebt eigenlijk gelijk, kind. Het is voor ons misschien beter, als wij hem niet terug zien. Ik zal eens denken, wat ons te doen staat. Zorg er echter voor, dat Arthur niets hoort. Ga nu!”

Mabel boog zich over de hand, die haar ten afscheid werd gereikt en verliet toen het vertrek.

Lady Ethel drukte op den knop van een electrische schel en eenige oogenblikken later trad de oude John weer binnen.

Zij streek den brief glad, dien zij een oogenblik tevoren had verkreukt, reikte hem haar vertrouwden bediende en ging toen naar het venster.

Minutenlang keek zij naar buiten, en zei toen op halfluiden toon:

„Mijn droom, mijn droom! Ik zag het graf zich openen en de dooden van Eaglestone rond het kasteel dwalen!”

„Het was slechts een droom, mylady, en droomen zijn bedrog.”

Lady Ethel haalde de schouders op en wendde zich weer naar het venster. Haar gelaat vertrok zich tot een duivelschen glimlach, toen zij op halfluiden toon fluisterde:

„Dus Harry is teruggekeerd. De strijd begint! Nu, wij zullen zien, wie de sterkste is! Al ben ik ook vijftien jaar ouder geworden, toch zal ik ook heden nog de kracht bezitten om je te verpletteren. De dooden moeten in hun graven terug! Ik zal je beletten Arthur te onterven!”

Zij wendde zich weder tot John, die nog steeds naast de deur stond.

„John, ik weet, dat je mij genegen bent. Reeds tientallen van jaren heb ik je trouw op de proef gesteld en je weet, dat ik mij nooit ondankbaar heb betoond voor de bewezen diensten. Ik voel, dat ik niet lang meer te leven heb, maar toch wil ik mijn werk niet te gronde zien gaan. Ik reken op je beproefde trouw en stilzwijgendheid.”

De oude dienaar boog voor zijn gebiedster en kustte haar eerbiedig de hand.

Lady Ethel vervolgde:

„Dus, John, luister goed. Je moet om drie

uur aan de kleine poort zijn, die naar den bergpas voert. Daar zal je een bezoeker vinden. Breng hem dadelijk door de gang rechts naar hier. Zoodra hij hier is, sluit je de deur, die naar de verbindingsgang voert, van buiten af, en stel je het „vreemdelingenbed” op.”

Toen lady Ethel de laatste woorden sprak, vloog een leelijke grijns over het gelaat van den ouden dienaar.

„Het „vreemdelingenbed” zal opgericht worden, zei hij op geheimzinnigen toon. Vuur of water?”

„Dat weet ik nog niet, — luidde het antwoord. Ga nu op je post.”

John boog en ging heen.

Lady Ethel ging naar een kast en haalde daar een vreemd, klein toestel uit te voorschijn, dat zij op tafel zette.

Het apparaat was niet grooter dan een lucifersdoosje. Het onderdeel bestond uit een klein pannetje met een onevenredig langen steel. Op het pannetje schroefde lady Ethel een klein rooster vast, dat ontelbare fijne gaatjes bevatte.

Toen nam zij het goedsluitende dekseltje eraf en schudde uit een glazen buisje, dat zij eveneens uit de kast had genomen, een weinig van een rood poeder in het pannetje.

Nadat zij uit een fleschje drie druppels van een violette vloeistof op het poeder had laten loopen, opende zij het venster van de torenkamer en de deur, die zich daar tegenover bevond.

Daarna bond lady Ethel een zakdoek stevig om haar mond en neus, nam de stekker van de electrische leiding, die zich aan het toestel bevond en stak deze in het stopcontact, dat aan een der tafelpooten bevestigd was.

Zij drukte op een kleinen knop en op hetzelfde oogenblik kwam uit de openingen van het rooster een dikke, blauwe rookwolk te voorschijn, die het vertrek met een bedwelvende lucht vulde.

Lady Ethel knikte voldaan.

Door den sterken luchtstroom tusschen deur en venster was de damp spoedig vervluchtigd. Nadat de damp weggetrokken was, sloot zij venster en deur weer. Vervolgens nam zij den doek, die haar mond en neus had omgeven weg en legde hem naast zich op tafel. Zij plaatste het kleine toestel zoodanig, dat het precies kwam te staan voor den persoon, die plaats zou nemen op den stoel dicht bij de deur en vulde het pannetje opnieuw met poeder.

Ten slotte legde zij, als toevallig, eenige tijdschriften en couranten over het vreemde

toestelletje, zoodat een onwetende niets van de aanwezigheid ervan kon vermoeden.

Juist was zij klaar met deze voorbereidselen, toen John binnentrad om haar te melden, dat de vreemdeling gekomen was.

„Is het vreemdelingenbed in orde?" — vroeg zij, terwijl er een kwaadaardig vuur in hare donkere oogen gloeide.

„Ja," — luidde het antwoord.

„Laat hem binnenkomen."

Lady Ethel bleef bij de tafel staan met haar rug naar het venster, zoodat haar gelaat in de schaduw bleef, terwijl het volle licht op den binnentredende viel.

De deur werd geopend en lord Lister trad binnen.

Met een snellen blik nam hij de gestalte der dame op en sprak, een hoffelijke buiging makende:

„Mylady heeft mijn brief ontvangen, zooals ik begreep uit de ontvangst aan de kleine poort. Ik ben Harry Danby, graaf van Eaglestone."

De lady scheen door de verschijning van den gewaanden Harry Danby onaangenaam verrast te zijn. Zij had iemand verwacht, die door het noodlot zwaar beproefd was, een geknakte, die smeekend tot haar kwam en nu zag zij tegenover zich een man, die aan de manieren van een man van de wereld een flink optreden, groote wilskracht en zelfbewustzijn paarde.

Zij wees op den stoel, die het dichtst bij de deur stond en sprak, zelf plaats nemende:

„Ik heb een brief ontvangen met de onderteekening Harry Danby. Hebt gij dien brief geschreven?"

„Ja, mylady. Ik dank u, dat gij mij hebt willen ontvangen," zei Raffles, terwijl hij plaats nam. Zooals bleek, wilde hij haar een kans geven alles goed te maken, en behandelde haar beleefd.

„Gij hebt geen reden mij te danken, hernam Lady Ethel scherp. Een vreemdeling komt hier en beweert Harry Danby te zijn. Hoe wilt ge bewijzen, dat ge het inderdaad zijt? Onze familie weet slechts, dat Harry sinds vijftien jaren verdwenen en naar alle waarschijnlijkheid dood is."

„O, neen, mylady", antwoordde lord Lister op vroolijken toon, en op zich zelf wijzend, vervolgde hij: „hij leeft en verheugt zich in een uitstekende gezondheid!"

Hij kon dit met groote zekerheid zeggen, want vóór zijn vertrek uit het hotel had hij van Harry Danby nog bericht ontvangen.

„Om u zekerheid te verschaffen, mylady, —

ging hij voort, — wil ik u iets toonen, dat u zeker wel zal overtuigen. Kent ge dit medaillon en deze portretten?"

Lord Lister had het medaillon, dat hij van den echten Harry Danby gekregen had, te voorschijn gehaald en toonde het thans lady Ethel.

Zij wierp er slechts een blik op en zei toen zachtjes; als tot zich zelf:

„Hij is het inderdaad."

Lord Lister zag haar teleurstelling en keek haar strak aan.

Eindelijk begon de lady weder te spreken en op korten, scherpen toon zeide zij:

„En wat wilt ge nu eigenlijk hier?"

„Dat is inderdaad een wonderlijke vraag, mylady; ik wil mijn erfenis aanvaarden!"

„Ge schijnt te hebben vergeten om welke reden ge vijftien jaar geleden het ouderlijke huis moest verlaten!"

„O neen," hernam Raffles, dat ben ik volstrekt niet vergeten, — dit geschiedde, omdat een wraakzuchtige, slechte vrouw zichzelf tot dievegge had verlaagd om mij eer, naam, recht en bezit te ontnemen. Thans, mylady, is het uur der vergelding gekomen. Vijftien jaren lang heb ik onschuldig geleden, thans echter zult ge uw rechtmatige straf niet ontgaan."

Hij was opgesprongen. Zijn gelaat gloeide in edelen toorn. Zijn oogen schoten bliksemstralen.

Lady Ethel was bij die aanklacht in elkander gekrompen, alsof haar zweepslagen waren toegediend. Thans keek zij op naar Raffles, die als een god der wrake voor haar stond en een duivelsch glimlachje ontsierde haar gelaat. Zij greep vlug naar den doek, dien zij te voren om mond en neus had gedragen en drukte terzelfdertijd met haar linkerhand op het knopje.

Een geweldige dampwolk pafte uit het kleine toestel, dat voor lord Lister stond, omhulde deze in een oogenblik en verbreidde een bedwelmenden geur door het geheele vertrek.

Dit alles geschiedde zóó plotseling, dat Raffles geen tijd had tot nadenken. Instinctmatig drukte hij zijn zakdoek, dien hij in de hand hield, tegen den mond, doch in het volgende oogenblik verloor hij het bewustzijn en gleeed met een doffen slag van zijn stoel op den grond.

De lady rukte het venster open, en gaf op een zilveren fluitje een signaal door twee maal achter elkaar er op te blazen.

Een oogenblik later trad John de kamer binnen. Ook hij had neus en mond dichtgebon-

den. De lady wees hem op den man, die op den vloer lag.

John drukte op een veer naast de deur en eensklaps vertoonde zich in den rechtermuur vlak bij den vloer een vierkante opening.

Men zag nu het begin van een houten baanvlak van ongeveer een meter breed, dat sterk helde. Hierop stond bovenaan, bij de opening in den muur, een soort kleine slede.

John nam het lichaam van den bewustelooze onder de armen en sleepte het naar de opening en schoof het in de slede. Vervolgens lichtte hij een hefboom op en met huiveringwekkende snelheid vloog de slede, waarop het lichaam van Raffles lag, in de afgrijselijke diepte.

Alsof er niets gebeurd was, sloot John de klep in den muur en vroeg toen aan zijn gebiedster:

„Wat gebiedt mylady, water of vuur?”

De lady had met de armen over elkander aan het venster gestaan en had het verloop met koude onverschilligheid gevolgd.

„Water zal het bloed van dien ellendeling het spoedigste afkoelen, — zei zij. — Ik verwacht, dat ik nu voor goed van hem verlost ben! Hebt ge mij begrepen?”

John boog zonder één woord te zeggen en verliet het vertrek.

VIJFDE HOOFDSTUK.

De plek der misdaad.

Met steeds toenemende snelheid gleeed de slede, waarop de bewustelooze lord Lister lag, langs de glooiende baan naar beneden. Plotseling volgde een hevige schok; de slede was met den voorkant tegen een balk gestooten, die dwars op de baan bevestigd was.

Door dezen stoot werd de slede in haar vaart gestuit en van haar last bevrijd, want door de ontzettende kracht, in het vallende lichaam van den bewustelooze opgehoopt, zette dit zijn tocht voort, nadat de slede tot stilstand gekomen was.

De plek, waar dit gebeurde, was een soort hol in de rotsen uitgehouwen of door een natuurlijke werking ontstaan. Het lichaam van Raffles maakte een dubbele saltomortale en verdween toen in een donkeren hoek.

Men hoorde het geluid als van opspringend water en daarna bleef het eenige seconden doodstil. . . .

Maar wat was dat?

Een klotsend geluid verbrak de stilte en plotseling vlamde een licht op.

Raffles lag op de knieën en hield in de rechterhand zijn elektrische zaklantaarn om rondom zich heen te zien. Wat hij aanschouwde, was niet geschikt hem op zijn gemak te stellen.

De grond was op de plek, waar hij zich bevond zeer steil hellend. Als Raffles op den rotsachtigen bodem was terecht gekomen, had

hij onvermijdelijk eenige ribben, wellicht zijn nek gebroken.

Maar hij was terecht gekomen in een soort bassin, dat vol water stond. Het was de laagste plek in het rotshol en waarschijnlijk was het water, dat hier en daar uit het gesteente siepelde, daarheen gevloeid. Hieraan had hij zijn leven te danken. Het water had de kracht van de schok gebroken. Het had ook nog een andere goede uitwerking; het koele nat deed den bewustelooze uit zijn verdooving ontwaaken.

Daar Raffles instinctmatig zijn zakdoek in den mond had gestopt, toen het kleine toestel zijn verderfelijke werking begon, was de verdooving niet zoo diep geweest als lady Ethel veronderstelde. Het koude water deed zijn uitwerking en daarom geraakte hij spoedig weer uit zijn bezwijming en kwam hij tot zichzelf.

Nadat hij eerst den zakdoek uit zijn mond had genomen, haalde hij spoedig zijn elektrische zaklantaarn, die hem nimmer verliet te voorschijn, om zich op de hoogte te stellen, waar hij eigenlijk was.

De ruimte, waarin hij zich bevond, was wel tien meter in 't vierkant.

Er was geen venster of opening, waardoor licht kon binnendringen. Ongeveer zes meter boven den bodem zag hij in een der muren een donkere opening. Dat was het einde van de

glijbaan, waarop hij zoo snel van de torenkamer in de steile diepte gegleden was.

De atmosfeer in deze gruwelijke gevangenis was verstikkend en er heerschte een vochtige, doordringende ontbindingslucht.

Raffles had zich uit zijn knielende houding opgericht en bewoog zich nu langzaam voorwaarts.

Plotseling stootte zijn voet tegen een voorwerp. Toen hij het licht van zijn elektrische lantaarn daarheen richtte, zag hij tot zijn ontsteltenis het skelet van een mensch, waaruit bij het ongewone lichtschijnsel eenige ratten de vlucht namen. Walging en schrik maakten zich van hem meester.

Plotseling werd zijn opmerkzaamheid door een aanhoudend gorgelend gedruisch getrokken. Hij ging naar de plaats terug, waarheen hij was geslingerd en vanwaar dat vreemde geluid thans kwam. Tot zijn verbazing bemerkte hij, dat het water, dat hem bij zijn val zulke goede diensten had bewezen, bijna uit het bassin verdwenen was.

Een ronde, ijzeren klep was in de diepte gezonken. Hij begreep nu ook, waarom hij in zijn voeten een sterke, stekende pijn gevoelde. Bij den val uit de hoogte was hij met volle kracht met de voeten tegen die klep geslagen en deze had zich naar buiten geopend, waardoor het water kon afvloeien.

Raffles ging dadelijk een en ander eens wat nader onderzoeken en kwam tot de ontdekking, dat deze klep van onderen te openen was en wel door een ketting, die, over raderen geleid, in een smalle rotskloof voerde.

Hij was op de steenen gaan zitten en richtte nu den lichtbundel van zijn lantaarn op de opening, waaruit hij te voorschijn gekomen was. Tot zijn niet geringe verbazing ontdekte hij, dat er zich eenige traptreden achter bevonden. Hij wilde er reeds heen gaan om een en ander te onderzoeken, toen een klaterend geluid achter hem zijn opmerkzaamheid trok. Hij keerde zich om en zag nu, dat plotseling uit twee openingen boven het bassin, die hij tevoren niet had opgemerkt, waterstralen plasten.

Als een bliksemstraal flitste hem de gedachte door het brein, dat de duivelsche vrouw, die hem in den afgrond had laten glijden, hem wilde laten verdringen.

Steeds krachtiger spotten de waterstralen uit de hoogte neer. Als Raffles niet in zijn val de ijzeren klep had opengestooten, zou het water in enkele minuten wel tot manshoogte zijn geklommen. Thans echter vloeide het even

snel naar beneden af als het van boven neer ruischte.

Raffles had zich in een hoek van het hol teruggetrokken, waar hij volkomen droog bleef. Hij begreep heel terecht, dat die waterval wel eens zou ophouden.

Om zich den tijd wat te verdrijven, wilde hij een sigaret opsteken, maar hij bemerkte tot zijn teleurstelling, dat deze in zijn koker kletsnat en dus onbruikbaar waren geworden. Hij wierp de sigaretten op den grond en de kleine, witte rolletjes werden door den stroom in den afgrond gespoeld.

Zijn goed humeur zegevierde echter spoedig en hij mompelde:

„Als ik toch die lekkere frissche douche krijg, zal ik mij maar een beetje gaan wasschen.”

Hij rekte de armen uit, schoof z'n manchetten wat in de hoogte en begon z'n gelaat en handen die door den val vuil waren geworden te wasschen.

Na ruim tien minuten werd de waterval al minder en minder en hield eindelijk geheel op.

Hij keek op zijn horloge en zag, dat het half vijf was.

Vroolijk mompelde hij:

„Het zal u tegenvallen, lady Ethel, als ge denkt, van mij bevrijd te zijn. Neen, dear lady, John Raffles heeft een taai leven. Zijn goed gesternte heeft hem behoed en spoedig zult ge het genoeg hebben, hem weer te zien.

„Laat ons nu eens beproeven, zoo gauw mogelijk deze behaaglijk ingerichte „vreemdenkamer” te ontruimen, voordat misschien een nieuwe verrassing komt. 't Is eigenlijk heelemaal niet beleefd, lady Ethel, om uw gasten zoo'n vochtig bed te geven.”

Hij begaf zich wederom naar de opening, waar hij zoo juist reeds een onderzoek had willen instellen, trok zich aan een paar uitstekende rotspunten omhoog en stelde vast, dat er inderdaad eenige traptreden naar beneden voerden.

Hij nam zijn lantaarn tusschen de tanden, steunde met beide handen langs den wand, en ging de diepte in.

Hij voelde vasten bodem, liet de handen voorzichtig los, greep de lantaarn en lichtte eens in het rond.

De drie traptreden leidden naar een donkere gang, die horizontaal scheen te loopen. De gang was droog en al was de lucht ook hier nog drukkend en benauwd, toch bedacht Raffles zich geen oogenblik en ging snel voorwaarts.

Nadat hij nauwelijks twintig schreden had geloopt, bemerkte hij, dat de gang zich vertakte. Welken weg moest hij nu volgen?

Moest hij naar links of recht gaan?

Hij redeneerde aldus.

„Ik weet niet of ik in rechtsche richting of naar links vlugger in vrijheid komen zal. De weg links schijnt gemakkelijker te zijn, die rechts echter steil naar beneden te voeren. Waarom moet de mensch zich het leven onaangenaam maken, als dit niet absoluut noodig is? Laat ons dus naar links gaan.”

En hij ging in deze richting.

Nadat hij ongeveer tweehonderd schreden had afgelegd, boog de gang scherp naar rechtsom en spoedig stond Raffles voor een kleine trap, die in de rotsen was uitgehouwen en die naar een met ijzer beslagen poort voerde.

Raffles bekeek die deur.

Waar zou ze heenvoeren? Hij overtuigde zich ervan, dat hij zijn revolver bij zich had, nam deze in de hand en wilde juist probeeren de poort te openen door het slot stuk te schieten, toen hij bedacht, dat de revolver zeker niet meer te gebruiken zou zijn. Zijn sigaretten waren immers nat geworden; zijn patronen konden ook vochtig zijn geworden, zoodat de kogel niet af zou gaan.

Dit oogenblik van aarzelen redde Raffles, dien dag voor den tweeden keer, het leven, want plotseling hoorde hij achter de poortdeur stemmen. Hij kroop in een hoek en doofde zijn lantaarn.

De deur scheen heel dik te zijn, want hoewel hij zijn uiterste krachten inspande, kon hij slechts weinig verstaan.

Hij hoorde, dat een diepe stem over „hitte” en „smelten” sprak, hoorde ook, dat twee andere stemmen antwoordden, was echter niet in staat, den inhoud van het gesprokene te verstaan.

„Het kan me niet schelen, mompelde hij, „misschien heb ik op den anderen weg meer geluk. Het geheim, dat hierachter steekt, zal ik later wel uitvorschen. Ik moet nu eerst weer het daglicht zien.”

Hij ging den gekomen weg terug en was spoedig wederom op de plek, waar de gang zich vertakte.

Langzaam en voorzichtig voortlopend, constateerde hij nu inderdaad, dat deze gang bijna loodrecht in de diepte voerde. Aan den

rechterkant was een stevige ijzeren ketting aangebracht, die zeker als steunpunt diende, opdat men op den gladden bodem niet zou uitglijden.

Zoo vlug mogelijk zocht Raffles in de gang voorwaarts te dringen en plotseling stond hij recht tegenover een steilen rotswand. Hij overtuigde er zich van, dat hij ongeveer drie kwartier voor zijn afdaling had gebruikt. Toen lichtte hij met zijn lantaarn langs den muur.

Hij begreep, dat hier ergens een uitgang moest zijn.

Daar hij niets zag wat er op leek, begon hij langs den muur te kloppen en heel onderaan verried een holle klank, dat een der steenen niet vastzat.

Raffles spande nu alle krachten in en het gelukte hem tenslotte inderdaad een klein rotsblok te verwijderen.

Nu lichtte hij opnieuw met zijn lantaarn in de ruimte, die thans ontstaan was. Alles was duister.

Hij vond, dat zijn toestand langzamerhand wel wat onaangenaam begon te worden.

Maar toch kroop hij door de opening en liet toen wederom het licht van zijn lantaarn in het rond vallen.

Een huivering beving hem.

Hij bevond zich op een lijkist. Verderop stonden nog twee doodkisten. Hij begreep onmiddellijk, dat hij in een grafgewelf stond.

Voorzichtig stapte hij van de doodkist af en zocht verder naar een uitgang. Nu zou hij spoedig in vrijheid zijn, want de deur, die naar buiten leidde, vond hij spoedig en moest wel gemakkelijk te openen zijn.

Nadat Raffles met veel moeite het rotsblok weer op zijn plaats had geschoven, ging hij naar de deur en onderzocht het slot. Het was van zeer eenvoudige constructie, maar daar het door vocht een weinig verroest was, duurde het een paar minuten voor hij het open had. Eindelijk bevond hij zich weder in vrijheid.

Met diepe teugen ademde hij de vrije lucht in. Toen rekte hij zich uit om zijn eenigszins stijve ledematen wederom de oude buigzaamheid terug te geven en begaf zich op weg, na de deur van het grafgewelf weer behoedzaam gesloten te hebben.

Hij bevond zich op de algemeene begraafplaats van Inverary.

ZESDE HOOFDSTUK.

Het geheim van de doodkist.

De avondschemering was gevallen. In het westen daalde de zon in oranjekleurigen gloed en een zachte avondkoelte ruischte door de boomtoppen. In majestueuze rust breidde zich de doodenakker voor Raffles uit.

Zijn scherp oor vernam nu naderende schreden en een oogenblik later doemde een welbekende gestalte op.

Lord Lister durfde zijn oogen nauwelijks te gelooven. Het was Brand, die het kerkhof had opgezocht, in de hoop, iets te ontdekken van de geheimzinnige, onderaardsche gang, waarvan de waard had verteld.

Daar stond hij plotseling tegenover zijn vriend.

Brand kon in het eerst geen woorden vinden, toen hij Raffles voor zich zag, die in zijn vuile kleeren met het verwarde haar nauwelijks te herkennen was.

Raffles lachte om de verbazing van zijn vriend en zei:

„Ja, beste Charly, zóó ziet er nu iemand uit, die twee keer bijna verdrongen is en door rotspartijen heele buitelingen heeft gemaakt.”

Op Brand's verbaasde vragen deelde lord Lister hem zijn avontuur mede.

Toen hij vertelde van zijn onvrijwillig bad, drong Brand er op aan, onmiddellijk naar het hotel te gaan, daar hij vreesde, dat Raffles ziek kon worden.

„Wees onbezorgd, Charly, ik voel mij zoo gezond als een visch in het water. Die natte kleeren verwissel ik straks wel voor droge. Ik ben blij, dat ik je zoo onverwacht ontmoet heb, want ik kan je nu eerst den ingang van het hol wijzen, men kan nooit weten waarvoor het goed is, dat je georiënteerd bent. Heb je je zaklantaarn bij je?”

Brand knikte bevestigend.

„Des te beter. Wij hebben dus dubbel licht en zullen het grafgewelf nog eens gaan onderzoeken.”

De beide vrienden gingen terug naar het gewelf.

Raffles klom het eerst weer op de doodkist, die bij den rotsmuur stond.

Bij het nu veel helderder licht bemerkte Raffles, dat een veel grootere steen op de

kleinere lag, waardoor de eigenlijke ingang naar het gewelf was afgesloten.

„Ik geloof, dat ik me vergist heb, Charly, — zei hij. — Ik dacht eerst, dat deze toegang al wel een halve eeuw of nog ouder was, maar nu zie ik, dat de ijzeren handvatsels van veel jongeren datum zijn. Het is heel duidelijk, dat menschenhanden van tijd tot tijd regelmatig deze handvatsels hebben aangepakt.”

„Je kunt wel gelijk hebben, Edward,” — zei Brand, die dat alles nu ook zag.

Raffles was weer van de doodkist afgestapt en bekeek haar nauwkeurig.

„Het is wel zeker, dat hier veel voetstappen gestaan hebben, Charly.”

Toen de Groote Onbekende den lichtbundel van zijn lantaarn verder over de doodkist liet glijden, ontsnapte plotseling een kreet van verrukking zijn lippen.

Hij had aan den eenen kant een stukje roode stof ontdekt, die bij het sluiten van het deksel tusschen de doodkist was geklemd.

„Hola, jongen! Daar zie ik wat! Ik geloof niet, dat men de dooden hier in roode doodshemden begraaft dat bovendien nog zoo nieuw schijnt, dat er niet eens vocht is ingedrongen. Ik zou wel eens willen weten of er hier niet een vreemde doode rust! Dat moeten we onderzoeken. Ben je misschien bang?”

„Maar Edward! Houdt je mij voor zoo'n hazenhart? Vooruit, aan 't werk!” — antwoordde Brand.

Raffles haalde nu een paar instrumentjes, die hij altijd bij zich had, uit zijn zakken en begon nu de schroeven los te maken, waarmee het deksel van de doodkist was bevestigd.

Aan de gemakkelijkerheid waarmee de schroeven waren los te draaien, bemerkte hij onmiddellijk, dat zij dikwijls en zeker nog voor korten tijd geopend waren.

Spoedig was de arbeid geëindigd.

Beide vrienden grepen het deksel, hieven het op en zetten het op den grond. Toen namen zij de lantaarns en lichtten in het binnenste der kist.

Raffles barstte in een schaterlach uit, toen hij den inhoud zag.

Het hoofdeinde der doodkist, dat door een

plank van de overige ruimte was afgescheiden, was met goud- en zilverstukken opgevuld. In de overige ruimte van de kist lagen, in een rooden doek gewikkeld, verscheiden andere metalen.

Bij nadere beschouwing bleek, dat deze stukken metaal deels uit gedegen goud en zilver bestonden, deels uit gouden ringen, armbanden, medaillons, enzovoorts, waar de juweelen, die als versiering er in hadden gezeten, waren uitgenomen. Naar alle waarschijnlijkheid was deze voorraad metaal bestemd om te worden gesmolten.

Brand had eenige van de blinkende munten in de hand genomen en bekeek ze opmerkzaam. Raffles trad nader en bekeek ze eveneens. Onmiddellijk zag hij, dat het valsche munten waren, waarvan het goud- en zilvergehalte slechts uiterst gering kon zijn.

„Dat is dus het geheim van de doodkist. Het schijnt de schatkist van een bende valsche munters te zijn.”

Raffles dacht nog eens scherp na.

„Nu begrijp ik ook Charly, wat die stem sprak, die ik achter de deur hoorde en die over hitte en smelten sprak.”

Brand had intusschen den doek te voorschijn gehaald, waarin de munten hadden ge-

legen; er kwam een onaangename geur uit.

„Aha”, zei Raffles, „daarom dus die zonderlinge bergplaats. De doek is in een zuur gedrenkt en dit moet, samen met de vochtige lucht in het grafgewelf, den munten een oud aanzien geven. Het valsche geld kan ons niet van nut zijn, maar het gedegen goud en zilver kan ons goede diensten bewijzen bij onze werkzaamheden in Londen en vele onzer arme vrienden uit den nood helpen.”

Met kennersblik bekeek de Groote Onbekende de stukken en liet toen alles van waarde in zijn zakken glijden.

Toen deze arbeid volbracht was, sloten de beide vrienden de doodkist weder.

„En nu, Charly, willen we eens gaan onderzoeken, wien dezen grafkelder behoort.”

Zij verlieten de ruimte, waarin zij zulke belangrijke ontdekkingen hadden gedaan en zulke groote schatten hadden gevonden.

Op een steen aan den ingang, die weder stevig werd gesloten stond:

Grafkelder van de familie Webster.

„Wie is Webster?” fluisterde Raffles, terwijl de beide vrienden zich haastten om zoo snel mogelijk de herberg te Inverary te bereiken, die ongeveer tien minuten van het kerkhof lag verwijderd.

Wilt U een fijne onschadelijke
Cigaret?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Valsch geld.

Op het politie-bureau Scotland-Yard te Londen heerschte groote opwinding. Ongeveer twee weken geleden waren op de verschillende Banken te Londen valsche gouden en zilveren munten in omloop gekomen.

Tevergeefs waren alle dievenholen, alle bekende boevenkroegjes en helersnesten doorzocht. De politie had geen moeite ontzien om de valsche munters op het spoor te komen, maar alles bleef zonder eenig resultaat.

„De duivel schijnt vandaag losgebroken,”

mopperde inspecteur Baxter, toen hij, voor den twintigsten keer in één uur aan de telefoon werd geroepen.

Telegraaf en telefoon stonden vandaag niet stil. De beambten wisten niet, waar zij heen moesten.

Uit Birmingham, Bristol, Plymouth, Hull, zelfs uit Dublin in Ierland kwamen berichten binnen, dat er wederom valsche gouden en zilveren munten waren aangehouden en dat alles erop wees, dat de valsche munters in Londen werkten.

De berichten kwamen binnen in zoo'n groot aantal, dat men er geen raad mee wist.

„Zoo'n brutaliteit is nog nimmer voorgekomen — zei Baxter. — Ik zou wel eens willen weten, hoe die bende dat heeft aangelegd. Die moeten wel een bondgenootschap met den duivel hebben gesloten. Het lijkt wel, alsof zij over de vereenigde koninkrijken een regen van valsch geld hebben neergestrooid. Wat denkt gij er van, Marholm?”

De toegesprokene scheen de eenige te zijn, die in de algemeene opwindning zijn kalmte bewaard had.

Hij was juist bezig zijn pijp te stoppen, stak die, toen hij gereed was in den mond en zei lachend, een lucifer aanstrijkend:

„Het is mij voorloopig totaal onverschillig, waarde Baxter, hoe de kerels het hebben aangelegd.”

„Nu ja, jou is alles onverschillig,” viel Baxter in. „Ik heb je al honderd keer gezegd, dat je absoluut geen aanleg hebt voor detective.”

Op doodkalmen toon antwoordde Marholm:

„Ik wou alleen maar zeggen, dat het van veel grooter belang is om te weten, wie de kerels zijn, dan hoe ze het hebben aangelegd.”

„Accoord,” meende Baxter, „maar hoe kunnen we dat in 's hemelsnaam te weten komen? We hebben alle mogelijke schuilplaatsen van het gewone boevengespuis laten onderzoeken en niets gevonden. Ik zou niet weten. . . .”

Marholm haalde de pijp van tusschen zijn tanden vandaan en zei:

„Dat is het juist, Baxter, er is wel gezocht, maar niet op de goede plaats.”

„Straks zegt meneer nog, dat hij weet waar de heeren zitten,” zei Baxter op minachtenden toon.

„Neen,” hernam Marholm bedaard, „dat zeg ik niet, want dat weet ik niet. Ik weet alleen, dat we op de verkeerde plaatsen zoeken. Het zou mij niets verwonderen, als we de valsche munters onder de heeren van de groote wereld moeten zoeken. Vergeet niet dat de munt, alhoewel zij valsch zijn, niet alleen uitstekend nagemaakt zijn, maar bovendien een zekere hoeveelheid goud en zilver bevatten. Dat doen de gewone valsche munters niet. In hun producten zal je nooit een greintje goud of zilver aantreffen en dat is dan ook de oorzaak, dat ze gewoonlijk gauw ontdekt worden. Ik ben van meening, dat als we geen geluk hebben, of als we niet van den een of ander een vingerwijzing krijgen, wij blijven zoeken naar een speld in een hooiberg.”

Terwijl Marholm nog sprak trad een be-

ambte binnen, die een klein pakje bracht, dat aan inspecteur Baxter was geadresseerd.

Baxter nam het pakje in ontvangst en bekeek het poststempel met groote opmerkzaamheid.

Hij las den naam Edinburg. Nadenkend draaide hij het pakje heen en weer. Het handschrift kwam hem bekend voor, en toch kon hij het niet thuis brengen. Eindelijk besloot hij het te openen. In het papier zat wederom een papier, dat met een touw stevig was dichtgebonden. Door het papier heen voelde Baxter duidelijk zware, ronde voorwerpen. Hoofdschuddend sneed hij het bindtouw door en opende het tweede papier.

Toen hij dit gedaan had, ontsnapte hem een kreet van verbazing. Vóór hem lagen een zilveren en twee gouden munten.

Baxter schoof de geldstukken ter zijde en vouwde een brief open, die er onder lag. Bij het lezen werd zijn gezicht steeds langer en langer. De toornader zwol op zijn voorhoofd. Met een zwaren vloek sprong hij plotseling op en sloeg met de gebalde vuist zóó heftig op de tafel, dat de drie geldstukken omhoog sprongen.

Marholm draaide zich verschrikt om en vroeg:

„Maar mr. Baxter, wat is er gebeurd?”

Deze liep als door een wesp gestoken in het kantoor heen en weer. Zijn gelaat was rood van opwindning:

„Dat is een grenzelooze brutaliteit! — riep hij uit: Ik geloof, dat ik mijn verstand nog verlies!”

„Maar mr. Baxter vertel toch eens!” — zei Malholm.

„Zoo'n onbeschaamdheid, Marholm. Zóó'n onbeschaamdheid!”

Baxter nam den brief, die bij de geldstukken in het pakje had gezeten en las hardop:

Den Heer Phileas Baxter,
Politie-Inspecteur
Scotland-Yard Londen.

Tot mijn groote spijt was ik dikwijls genoodzaakt u allerlei kleine teleurstellingen te bereiden.

Heden ben ik zoo gelukkig u daarvoor een weinig schadeloos te stellen.

Ik zend u bijgaand twee gouden en een zilveren munt. Gelieve dit echter niet als schadeloosstelling te beschouwen. Ik zou die nooit durven aanbieden aan zulk een verdienstelijk beampte!

Maar ik heb een voor u gewichtige ontdekking gedaan! Deze munten komen bij-

na direct uit de werkplaats van de bende valsche munters, die op het oogenblik geheel Engeland overstroomden met hun fabricaat.

Ik weet, waar die schurken te vinden zijn.

Het spijt mij, u op het oogenblik geen nadere inlichtingen te kunnen verstrekken, want ik moet zelf nog in die buurt werkzaam zijn.

Ik verzoek u echter, over drie dagen op het postkantoor te Edinburg een aan u geadresseerden brief af te halen. Hierin zult gij nauwkeurig vinden aangeduid, waar gij de valsche munters te zoeken hebt.

Ik hoop, U hiermee een dienst te bewijzen en blijf gaarne hoogachtend,

JOHN RAFFLES.

Baxter was bij het lezen steeds woedender geworden. Marholm daarentegen hield zich, bijna stikkende van het lachen, aan de tafel vast.

Vol woede hijgde Baxter:

„Wat beteekent dat domme gelach? Je moest liever probeeren, dien schurk, dien Raffles, onschadelijk te maken.”

„Kalm, kalm, mijn waarde, — meende Marholm. Gij hebt hem zeker al een dozijn keeren laten ontsnappen, al was hij ook nog zoo dicht

bij u. Wie kan het mij dan kwalijk nemen, dat ik hem niet pak? Het doet mij bijna genoeg, dat de man ons voor den gek houdt; hij is een geestige kerel.”

„Kom, Marholm, ben je nu heelemaal krankzinnig geworden?” — vroeg Baxter.

„Waarom? Hij brengt ons immers op het spoor der valsche munters,” — hernam de ander.

„Daaraan geloof ik nog niet,” zei Baxter weer. „In elk geval zal ik mij niet aan zijn aanwijzing storen, maar dadelijk naar Schotland vertrekken.”

„Dat zou ik nu niet doen, mr. Baxter,” wierp Marholm daartegen in. „Ik ben ervan overtuigd, dat gij niets vindt, als Raffles u niet helpt.”

„Je dwepen met Raffles staat mij werkelijk tegen!” hernam Baxter. „Ik weet wat ik doe en ik zal onmiddellijk naar den Lord-Chief-Justice telefoneeren om zijn Lordschap te vragen of het goed is, dat ik direct naar Edinburg vertrek, want dat ik daar waarschijnlijk twee vliegen in één klap kan slaan, namelijk de valsche munters arresteeren en... Raffles, want zooals hij zelf schrijft, moet hij nog een paar dagen daar werkzaam zijn.”

Marholm antwoordde hierop niet, maar keek zijn chef hoofdschuddend na, toen deze het bureau verliet.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Het spook.

Toen Raffles en Brand het kerkhof te Inverary verlieten, was de schemering reeds gevallen. Het gelukte hun daardoor de herberg te bereiken, zonder door iemand te worden gezien.

Nadat zij in hun kamer licht hadden aangestoken begon Lord Lister eerst de sporen van zijn avontuur uit te wisschen. Toen hij zich verkleed en gewasschen had, zei hij, terwijl hij een sigarette aanstak:

„Nu, beste Charly, moeten wij eens tezamen overleggen, wat er thans te doen valt om ons doel te bereiken.”

„Als ik je was, Edward,” meende Brand te moeten opmerken, „waagde ik mijn leven niet verder. Je hebt vandaag immers gezien, dat men daar op het slot voor geen misdaad terugdeinst. Laat ons naar Londen terugkeeren.”

„Maar Charly,” zei Raffles. „Hebt je ooit gemerkt, dat ik iets half heb gedaan? Neen. Ik rust niet, voordat ik mijn doel heb bereikt. Opdat het niet opvalle, dat wij ons zoo weinig laten zien, moet je naar beneden in de eetzaal gaan en daar allereerst trachten te weten te komen, wie de familie Webster is, in wier grafkelder de geheime gang uitkomt. Ik zal intuschen een beetje gaan rusten en erover nadenken, wat ons te doen staat.”

Terwijl Brand zich naar de eetzaal begaf, strekte Lord Lister zich uit op den divan en gaf zich over aan het genot van zijn sigaretten, die hij zoo lang had moeten missen, daar de sigaretten bij het onvrijwillige stortbad nat waren geworden.

Hij had misschien een kwartiertje zoo gelegen, toen hij plotseling haastig opstond. Hij

scheen een plan te hebben uitgewerkt. In een oogenblik had hij twee brieven geschreven en juist was hij bezig, de couverts te sluiten, toen Brand weer binnentrad.

„Nu, wat heb je voor nieuws?” was Raffles' vraag.

„De familie Webster heeft langen tijd hier gewoond,” antwoordde Brand. „Nu leeft nog alleen een zekere John Webster, die bij Lady Ethel de betrekking van kamerdienaar bekleedt. Hij is gehuwd en woont op het kasteel met zijn vrouw Bessie, die daar de kamers schoon houdt. John Webster laat zich bijna nooit in de stad zien. Hij schijnt steeds zeer gesloten te zijn en is wegens zijn spreekwoordelijke gierigheid weinig bemind.”

Raffles volgde het bericht van zijn vriend oplettend, zonder hem in de rede te vallen. Daarop sprak hij op schertsenden toon:

„Charly, ik geloof, dat ik al kennis met dien John Webster heb gemaakt. Het zal zeker de man zijn geweest, die bij de kleine poort op mij wachtte en dien ik ook, na den aanval met de gaswolk nog éven in de kamer zag. In ieder geval moet ik terstond handelen, als ik iets wil bereiken.”

Helder en duidelijk zette de Groote Onbekende zijn vriend uiteen, wat hij van plan was. Hij liet Brand verscheiden voorwerpen in een kleinen platten handkoffer pakken, terwijl hij zich zelf door middel van kleurwatertjes, pruik en baard onkenbaar maakte.

Toen hij gereed was, vroeg hij Brand, hoe de vermomming gelukt was.

„Uitstekend, Edward. Ik denk, dat lady Ethel door de gelijkenis overdonderd wordt.”

„Dat hoop ik, dan zal ook de gewenschte uitwerking niet uitblijven. Laten wij ons nu echter haasten, opdat we het huis kunnen verlaten, voordat het gesloten wordt.”

Raffles hulde zich in een langen, zwarten mantel en drukte den hoed diep in het gezicht. Ook Brand kleepte zich aldus en beide vrienden verlieten het huis, den koffer met de verschillende voorwerpen meenemend. — —

Het was een donkere nacht. De lucht was bedekt met zware wolken, waarachter de maan schuil ging.

Inverary lag in diepe rust en zoo kwamen de vrienden ongezien op het kerkhof. Zij liepen haastig langs de graven en hadden spoedig het grafgewelf bereikt en de ijzeren deur geopend.

Doffe slagen van een kerktoren verkondigden thans het tiende avonduur.

„Wij moeten ons haasten,” zei Raffles, „als ik heden nog mijn doel wil bereiken, want wij

hebben minstens een uur noodig, voordat wij het rotshol hebben bereikt.”

Met vereende krachten werd de zware steen verwijderd, die tot toegang diende en de vrienden klonnen nu snel naar boven.

Een blik op zijn polshorloge overtuigde Raffles ervan, dat het een paar minuten over elf was, toen zij de ruimte bereikten, die de slechte vrouw tot zijn graf had willen maken.

Brand, die verwonderd rondgekeken had, opende nu den kleinen koffer, dien het tweetal had meegenomen en nam er een stevig touw en een touwladder uit. Raffles wierp dit touw over de dwarsbalk, die den stoot der slede had veroorzaakt. Toen bevestigde hij de touwladder aan het eene einde en trok haar naar boven door het touw in te palmen. Brand ging met de voeten op het touweinde staan om het afglijden te verhinderen en hield het bovendien nog met beide handen vast.

Daar beide vrienden zoo wat even zwaar waren, kon Raffles makkelijk naar het einde der glijbaan naar boven klimmen. Boven gekomen bevestigde hij de touwladder stevig aan de dwarsbalk, zoodat hij makkelijk op en af kon gaan. Toen onderzocht hij de inrichting der slede. Deze was zeer eenvoudig. Een gewicht van ongeveer negentig pond hield de slede op de hellende baan steeds bovenaan. Als zij echter door een zwaarder last werd bezwaard, moest zij wel naar beneden glijden om, als de last er van was afgenomen, weer naar boven te glijden.

Raffles schoof nu langzaam naar boven, waarbij hij het gewicht eveneens naar boven werkte. Halverwege moest dan de slede hem tegemoetkomen. Toen hij eenmaal zóó ver was ging het veel gemakkelijker; hij ging op de slede zitten en trok zich aan het touw, dat het gewicht droeg, naar boven.

Toen Raffles boven was aangekomen, lichtte hij met de electriche zaklantaarn bij het luik, dat, zooals hij wist, naar de vertrekken van lady Ethel voerde. Het was aan dien kant van zeer eenvoudige constructie. Aan de andere zijde, die, welke in het vertrek van het kasteel uitkwam, was waarschijnlijk veel moeite besteed om het onzichtbaar te maken, hetgeen natuurlijk aan dezen kant niet noodig was. Het luik werd gesloten gehouden door twee knipsloten, die door den druk van het luik dichtsnapt en die van de andere zijde waarschijnlijk door een geheime veer konden worden geopend. Aan deze zijde konden ze door een druk van den vinger ingedruwd worden.

Nadat Raffles zich hiervan had overtuigd en dus wist, dat hij in geval van nood van deze

slede gebruik kon maken om te vluchten, (want, niet bewusteloos zijnde, kon hij gemakkelijk of de vaart van de slede tegen het einde van de baan verminderen, of zich aan de dwarsbalk vastklemmen, vóór hij viel,) besloot hij een poging te wagen om het luik te doorboren om naar binnen te kunnen zien.

Hij luisterde. Niets verroerde zich. Raffles haalde een fijne boor die hij uit het handkoffertje genomen en in zijn zak gestoken had te voorschijn en maakte zonder daarbij het minste geraas te maken, een gat, waardoor hij in het vertrek kon kijken.

Hij zag lady Ethel aan tafel zitten. Vóór haar stond een geopend ijzeren kistje.

Het hoofd in de hand geleund, las zij in eenige papieren.

Er werd aan de kamerdeur geklopt en lady Ethel vroeg:

„Wie is daar?”

Een stem antwoordde:

„Ik ben het, John.”

De lady stond op, ging naar de deur en schoof den grendel terug.

John trad binnen.

„Wat wil je?”

„Lord Arthur verzocht u, een oogenblik bij hem te komen. Hij voelt zich niet al te wel.”

„Ik kom dadelijk. Ook ik gevoel mij onwel. Het plotseling verschijnen van dien man heeft mij meer opgewonden dan ik dacht. Ja, ja, ik word oud. Mijn droom plaagt mij. Ik kan het denkbeeld niet van mij afzetten, John, dat ons huis een ongeluk dreigt. Heb je goed voor alles gezorgd?”

„Mylady kan geheel op mij vertrouwen; hij zal uw rust niet meer storen.”

Raffles, die dit tweegesprek hoorde, balde onwillekeurig de vuist bij deze woorden.

Lady Ethel vervolgde:

„Ik ben van je trouw overtuigd, maar toch kan ik den angst niet van mij afzetten. Ik geloof, dat het beter is, als ik die papieren vernietig. Daar juist nog las ik den brief, dien mijn echtgenoot aan Harry had geschreven om hem terug te roepen. Ik moest den brief onderscheppen, wilde ik niet den ellendeling, dien ik haatte, hier als heer en meester zien binnentrekken. Maar laat ik nu naar mijn geliefden zoon Arthur gaan.”

Lady Ethel deed de ijzeren cassette dicht en zette ze weder in de muurkast, waaruit zij ook het vergassingsapparaat en het poeder had genomen. Toen verliet zij met John de kamer.

Raffles wachtte eenigen tijd, of er niet

iemand terugkwam. Toen schoof hij de knipsloten met zijn vinger terug, opende onhoorbaar het luik en glipte de kamer binnen. Hij snelde naar de kast, die de lady had openge laten en sloeg het deksel van de ijzeren cassette op.

Een perkamentpapier, dat hij reeds in het hotel in orde had gemaakt, haalde hij te voorschijn en legde het in de cassette. Toen ging hij naar zijn schuilhoek terug.

Hij behoefde daar niet lang te wachten, toen de deur geopend werd en lady Ethel, gevolgd door John, de kamer binnentrad. Deze moest zijn meesteres, die zich nauwelijks op de been kon houden, ondersteunen. Zwaar liet zij zich in een leunstoel vallen en steunde diep. Zij drukte hare handen op de borst en fluisterde heesch:

„John, wat is dat! . . . Ik geloof, dat mijn einde nadert. . . . Dat angstgevoel!”

„Zal ik naar de stad gaan om den dokter te halen?” vroeg John.

„Nee, nee. Dat zou maar opzien baren en ik wil niet, dat mijn zoon hoort dat ik niet wel ben. Het wordt al wat beter! Misschien gaat het wel weer over. Zeg je vrouw, John, dat zij gekleed te bed moet gaan. Als ik haar noodig heb, zal ik haar schellen, Ga nu.”

John verdween. Lady Ethel deed het licht uit en begaf zich naar haar slaapvertrek, dat aan de torenkamer grensde. . . .

.
Van den kerktoren te Inverary weerklonken twaalf slagen door den donkeren nacht.

Zachtjes werd het luik in den muur van de torenkamer geopend en er kwam een gedaante uit, die in een zwarten mantel was gehuld. Grauw haar en een grijze baard omlijstten een bleek gelaat, dat als uit steen scheen gehouwen.

Geluidloos zweefde de gedaante naar de deur, opende deze, ging het slaapvertrek binnen en boog zich heen over de slapende.

De lady scheen door benauwde droomen te worden gepijnigd, want een zacht steunen ontsnapte haar lippen. Plotseling vloog zij met een kreet van schrik overeind en staarde met wijd opengesperde oogen naar de gedaante, die aan haar bed stond.

De wolken schoven uiteen. Spookachtig viel het maanlicht door de vensterruiten en op het gelaat van de gedaante.

In starre ontzetting keek lady Ethel naar de roerlooze figuur.

„Henry, jij? Kom je om mij te halen?” kwam het steunend van haar lippen.

Onbeweeglijk, als een marmeren beeld, stond de gestalte. Zelfs de lippen schenen zich niet te bewegen, toen het met doffen graftoon aan het oor der lady klonk:

„Ja. Ik ben Henry. Ik kom om u te waarschuwen. Ge hebt een zware schuld te boeten. Doe het terstond! Anders is het wellicht te laat en zult ge geen rust in uw graf vinden! In uw cassette zult ge een document vinden, dat uw schuldbekentenis bevat. Zet er uw handteekening onder. Spoedig! Doe het, nu ge nog kunt.”

Langzaam achteruit bewegende, verdween de gestalte achter de gordijnen van het ledikant.

Lady Ethel had in namelooze ontzetting neergelegen. Thans, nu de verschijning verdwenen was, verdween de beklemming. Zij kon zich weer bewegen. Zij vloog overeind en drukte op den knop van de electricische schel, die boven haar bed was aangebracht.

Half opgericht riep zij uit:

„Bessie! Bessie! John!”

Eenige minuten later werd de deur geopend en de huishoudster Bessie snelde de kamer binnen, gevolgd door haar man, John Webster.

De lady was op het bed neergezonken. Haar ademhaling ging moeilijk en zwaar.

Bessie liep naar het bed harer meesteres en richtte haar op.

„Wat scheelt mylady?” vroeg zij.

„Daar, daar! . . . Het spook!”

John, die het bijgeloof en den angst voor spoken van zijn meesteres kende, hechtte niet veel waarde aan deze kreten en zei:

„Mylady heeft gedroomd. Wil mylady een poeder nemen?”

Lady Ethel knikte zwiingend. Bessie had snel een poeder in een glas water geschud en bood dit haar meesteres aan.

Zij dronk een weinig en sprak daarna op doffen toon:

„De geest van mijn echtgenoot, van Lord Henry, was hier! Hij stond hier bij mijn bed. Ik herkende hem direct!”

John haalde de schouders op en keek in het vertrek rond. Er was niets te zien. Plotseling riep de lady uit:

„De cassette, geef mij de cassette!”

John gehoorzaamde. De lady opende met koortsachtige haast het deksel. Bovenop lag een vel perkament. Zij wierp er een blik op en zonk met een diepen zucht in de kussens.

De inhoud bewees haar, dat dit werkelijk de bekentenis was, die zij volgens den wil van de verschijning moest onderteekenen. In haar bijgeloovigen angst was zij er nu vast van

overtuigd, dat die gedaante werkelijk de geest van den gestorven Lord was geweest.

„Inkt! . . . Een pen!” hijgde zij.

Toen men haar het verlangde had gebracht, zette zij haar naam met een laatste krachtsinspanning onder het document, legde het op zijn plaats en wierp het deksel der cassette dicht.

Bessie nam het zware, ijzeren kistje van het ziekbed en zette het op tafel. Toen zij zich over haar meesteres neerboog, hoorde zij dat haar ademhaling snel en onregelmatig was. De lippen der lady waren blauw en koud.

Plotseling richtte deze zich op en riep met heesche stem:

„Benauwd . . . benauwd . . . ik sterf . . .

„Ik weet het, de dooden staan weer op. Ik kom, Henry, ik kom!”

Met de hand op de borst gedrukt, zonk zij weer achterover en een zacht gerochel klonk van haar lippen.

Vol angst had de huishoudster zich over de stervende gebogen en zei:

„Snel, John, wek lord Arthur. Ik geloof, dat zij sterft. Ik zal dadelijk naar lady Mabel gaan. Wij mogen geen tijd verliezen!”

Bessie en John verlieten snel de kamer, die in halve duisternis was gehuld.

In dit oogenblik werd het luik in den muur weer geopend en Raffles, die zijn vermomming had afgelegd, kwam de slaapkamer binnen.

Snel naderde hij de tafel en greep de cassette.

Lady Ethel sloeg nog eenmaal de oogen op. Toen zij Raffles zag in het zwakke licht, kwam het haar voor, alsof de geest van haar stiefzoon, dien zij door verdrinken aan den dood had opgeofferd, was verschenen en met een afschuwelijken kreet viel zij in de kussens achterover.

Raffles wierp nog een langen blik op de doode, daarop mompelde hij:

„Dit is het beste! Nu is zij aan den aard-schen rechter ontkomen!”

Daarop verdween hij met de cassette in de donkere gang.

De slede, door zijn bekwame hand bestuurd, bracht hem snel en zeker naar de plek, waar Brand hem wachtte.

De Groote Onbekende opende daar de cassette en nam er de papieren uit, die zoo gewichtig waren voor den echten Harry Danby. Ook de brief van den vader aan Harry werd gevonden. Raffles liet den verderen inhoud der cassette onaangeroerd.

Hoewel zijn zending nu vervuld was, voel-

de hij zich toch niet innig verblijd. De plotse-linge dood der lady had hem sterk aangegrepen.

De beide vrienden verlieten de geheime gang en waren spoedig weer in hun hotel te Inverary aangekomen.

NEGENDE HOOFDSTUK.

Bij de valsche munters.

Hoofd-inspecteur Baxter had van den Lord-Chief-Justice te Londen verlof gekregen om naar Edinburg te gaan, teneinde de valsche munters op het spoor te komen en zoo mogelijk den onvindbaren Raffles bij deze gelegenheid tevens te pakken te krijgen.

Inspecteur Marholm, de secretaris van den hoofdinspecteur met wien hij in de meeste gevallen samenwerkte, was hem als hulp meegegeven.

Het politiebureau van Scotland Yard had zich in verbinding gesteld met de politie van Edinburg door middel van uitvoerige telegrammen en daar zou men hem een inspecteur en tien agenten ter beschikking stellen, zoodat Baxter twaalf man tot zijn dienst had.

De groote Engelsche en Schotsche couranten, vooral echter de Londensche bladen, meldden in lange berichten, dat de beroemde inspecteur Baxter bezig was, een groote bende valsche munters te ontmaskeren. Onomstootelijke bewijzen omtrent de herkomst van het valsche geld waren in handen der politie, — heette het.

Het was Baxter ook reeds gelukt, door zijn groote slimheid vast te stellen, dat de valsche munters niet te Londen te vinden waren. Nader mededeelingen moesten nog geheim gehouden worden. De geheele pers was het er echter over eens, dat Baxter de grootste lof toekwam.

Hoewel de inspecteur wist, dat deze lof hem eigenlijk niet toekwam, liet hij zich dit alles kalm aanleunen en was hij niet weinig trotsch, weer het middelpunt van de algemeene belangstelling te zijn.

Op de gemeenschappelijke reis der beide beampten naar Edinburg gaf Marholm herhaaldelijk als zijn meening te kennen dat zij te vroeg op reis waren gegaan. Hij bleef bij zijn eenmaal opgevatte meening, dat zij, hoewel hun bekend was, uit welke streek de valsche munters kwamen, niets zouden vinden, als Raffles zijn woord niet hield en hun verder den weg wees.

Baxter daarentegen was er vast van overtuigd, dat het hem met zijn groote scherpzinnigheid, ook zonder Raffles' hulp wel moest gelukken, het goede spoor te vinden. Voor de woorden van Marholm had hij slechts een minachtend schouderophalen over.

„Beste Marholm,” zei hij, „ik ben ervan overtuigd, dat wij binnen de 24 uur de bende in handen hebben. En even zeker ben ik ervan, dat deze schurk Raffles mij niet weer zal ontsnappen. De kerel behoort zeker zelf tot de valsche munters en wij zullen hem met het geheele gezelschap pakken. Dacht je werkelijk, dat ik zoo dom was, te zullen wachten totdat hij zich eerst in veiligheid heeft gebracht?”

„Ik geloof niet, dat Raffles iets te maken heeft met de valsche munters,” meende Marholm.

„Zoo?” zei Baxter, „waarom heeft hij dan dat briefje gezonden? Welke nieuwe streek haalt hij dan weer uit?”

„Mr. Baxter, ik geloof, dat ge veel te boos zijt op Raffles, omdat hij tot nog toe door uw vingers is geglipt.”

„Daardoor kunt gij niet zuiver meer oordeelen. Vergeet niet, dat de haat, evenals de liefde, vaak blind is.”

Opgewonden viel Baxter hem in de rede:

„Juist, Marholm, juist. Als ik dan door de haat verblind ben, dan ben jij het door de liefde. Ik heb nog nooit gehoord, dat een politie-inspecteur een misdadiger in bescherming neemt.”

„Wind u toch niet zoo op, Mr. Baxter,” hernam Marholm. „Bedenk toch, dat John Raffles bij al z'n streken steeds de gentleman is gebleven. Hij heeft nog nooit een gemeene streek uitgehaald. Hij heeft alleen steeds andere boeven gestraft en het grootste deel van dat, wat hij dien lieden afhandig maakte, aan armen en behoeftigen besteed. Raffles zal nooit een valsche munter worden. Hij begaat slechts misdaden om anderen te wreken en de armen te helpen; hij is op en d'op een „gentleman”.

„Je bent gek," bromde Baxter en hij ging in een hoek zitten.

Al spoedig echter zou Baxter voor de zooveelste maal bespeuren, dat Marholm gelijk had. Hij trachtte in Edinburg iets te ontdekken, maar alle moeite was tevergeefs.

Alle spelonken en hollen werden afgezocht; alle postkantoren werden streng bewaakt, daar men meende, op deze manier den man te kunnen arresteren, die den brief, aan Baxter geadresseerd, zou bezorgen.

Maar alles bleef zonder enig resultaat.

De opwinding van Baxter had het toppunt bereikt.

Zoodra hij in Marholms buurt kwam, werd hij zenuwachtig, want het kwam hem voor, dat diens gelaat voortdurend een spotachtigen trek vertoonde.

Daar alle nasporingen tevergeefs waren, besloot Baxter den namiddag van den derden dag onafgebroken op het station te blijven.

Het werd al later en later. De door Raffles aangekondigde brief kwam niet. In zenuwachtige onrust keek Baxter rond. Marholm zat behaaglijk in een stoel aan het venster en keek de straat langs.

Telkens als Baxter langs Marholm liep, trof dezen een blik vol woede. Baxter was inderdaad boos op Marholm, omdat deze daar zoo kalm zat, alsof de heele zaak hem niets aanging, terwijl hij zelf bijna berstte van innerlijke woede.

Eindelijk kon hij zich niet langer inhouden en zei:

„Ik begrijp niet, hoe iemand zoo onverschillig kan zijn."

Glimlachend wendde zich Marholm tot hem en antwoordde:

„Maar beste vriend Baxter, waarvoor zou ik me zoo opwinden? Raffles zal ons den rechten weg wel wijzen, zoo gauw als de tijd daarvoor is gekomen."

„Je schijnt niet te weten," hernam Baxter, „dat het al elf uur in den avond is en dat er nog steeds geen boodschap is gekomen. De schurk heeft ons voor den mal gehouden en mij naar Schotland gelokt. Wie weet, wat er intusschen in Londen gebeurt. Hij is bang voor mij en wilde mij daarom uit de stad weg hebben."

Marholm glimlachte en keek zijn chef rustig aan.

„Wel, mr. Baxter, eerlijk gezegd heb ik nooit iets gemerkt dat Raffles eenige vrees voor u zou koesteren.

„Hij is hier en zal zeer zeker woord houden. Het is elf uur, dus hebben we nog een uur den

tijd, vóór de derde dag verstreken is. In dat uur zal Raffles gelegenheid hebben zijn belofte te vervullen. Halo, wat is dat?"

Marholm zei deze laatste woorden, daar hij zag, dat er een beambte van het hoofdpolitiebureau met een brief binnenkwam en van den een naar den ander keek, alsof hij niet wist aan wien den brief te overhandigen.

Baxter, die na het gezegde van Marholm opnieuw had willen opstuiven, zag den beambte nu ook, nam den brief aan en ziende, dat deze aan hem geadresseerd was, scheurde hij het couvert open.

De brief was met den juist binnengeloopen laatsten trein uit Oban aangekomen en toonde het poststempel van Inverary, de hoofdstad van het graafschap Argyll.

„Ziet ge, Baxter, dat ik gelijk heb," riep Marholm lachend uit.

Maar Baxter antwoordde niets.

Hij opende den brief en las:

Mijn waarde Heer Baxter!

Het spijt mij dat ge, naar ik gehoord heb, u zooveel onnoodige moeite heb veroorzaakt. Ik had u toch geschreven, dat ge voor het einde van den derden dag niets zoudt hooren!

Dezen brief zend ik met den laatsten trein uit Oban. Dat is noodig, omdat ge anders in uw overgrooten ijver hier eerder zoudt verschijnen, dan ik u kan veroorloven, daar ge eerst morgenochtend om acht uur ter plaatse moogt zijn.

Neem den eersten trein uit Edinburg en rijd tot Dalmally. Vandaar met een extra postkar door het gebergte, totdat ge aan den straatweg komt, die van den Branderpas bijna rechtaan loopt naar het kasteel Eaglestone. Aan de kleine poort van het kasteel zal een oude, doove dienaar op u wachten, die u naar het hol van de valsche munters zal brengen. Neem een flink getal politie-agenten mee. Maak echter vooral geen lawaai, daar dan niemand van uw mannen zijn leven zeker is. De oude dienaar, die helaas, zooals gezegd, volkomen doof is, zal u zeker geleiden.

Ik hoop, u morgenavond zelf te zien en te spreken en hoop door deze aanwijzing op uw welwillendheid te mogen rekenen.

Met verschuldigde hoogachting,

JOHN RAFFLES.

Baxter was bleek geworden, toen hij den brief las.

Hij reikte hem Marholm en zei:

„Die brutaliteit stijgt ten top. De kerel wil mij niet alleen zien, maar spreken ook. Hij denkt zeker, mij ook nog te kunnen ontsnappen. Wacht maar, kereltje! Ditmaal heb ik je zoo zeker alsof je reeds achter de ijzeren tralies zat!”

Marholm antwoordde niets en schudde alleen eens heel bedenkelijk het hoofd.

Daar er geen andere verbinding van uit Edinburg was, moest Baxter er wel toe overgaan de aanwijzing te volgen, die Raffles hem had gegeven.

Op zijn verzoek gingen de beambten mee naar Dalmally. Daar werd het personeel nog met drie man versterkt, zoodat Baxter nu het bevel voerde over 15 man.

Om half negen des avonds kwam de expeditie aan de kleine rotspoort.

Baxter was de eerste, die de poort bereikte. Toen hij de hand op de klink wilde leggen, ging de deur open en in de donkere opening verscheen een stokoude, witharige man. Hij was gekleed in een wijden, kaftanachtigen rok en een witte, wollige baard hing hem over de borst. De oogen waren achter een grooten, blauwen bril verborgen.

Baxter vroeg terstond:

„Waar is Raffles?”

De oude keek hem een oogenblik strak aan; toen zeide hij, zich op vertrouwelijke wijze tot Baxter overbuigend:

„Lepels? Neen, ze maken geld.”

„Ik vraag, waar lord Lister is,” herhaalde Baxter luid.

„Ja”, knikte de oude vriendelijk, „het zijn beesten.”

„Wil je me voor den gek houden?” riep Baxter boos uit.

Nu waren Marholm en de overige beambten genaderd; eerstgenoemde zei tot zijn chef:

„Kalm, kalm, mr. Baxter. Ge hebt toch gelezen, dat de oude doof is.”

De oude had met ingespannen aandacht de woorden van Marholm's lippen trachten te lezen en zei met een vriendelijken hoofdknik:

„Of het diefstal is? Natuurlijk is alles gestolen. Ga nu mee, heeren, ik zal u geleiden.”

Toen alle beambten in de donkere gang waren, sloot de oude man de houten, met ijzer beslagen poort zorgvuldig. Baxter, Marholm en nog eenige beambten hadden dadelijk eenige electriche zaklantaarns laten ontgloeien om te kunnen zien, waar ze waren en om zich, zoo noodig, bij een mogelijken aanval te kunnen verdedigen.

Het was helder als de dag in de gang.

De oude scheen te gelooven, dat de beambten hem wilden bijlichten en met zijn van ouderdom bevende stem zei hij:

„Dank u wel, heeren, dank u vriendelijk. Ik zie al genoeg.”

Langzaam op een stok geleund, ging de grijsaard op weg.

Baxter zou in zijn ongeduld graag zoo vlug mogelijk zijn vooruitgelopen maar de grijsaard strompelde slechts met kleine pasjes voorwaarts, zoodat Baxter zijn ongeduld moest bedwingen.

Zonder geraas te maken trok de kleine groep door verscheiden gangen verder.

Voor een zware, met ijzer beslagen deur bleef de oude staan en zei, z'n stem tot fluisteren latende dalen:

„Gaat nu naar beneden, heeren, heel zachtjes, heel zachtjes.”

Hij opende de deur en de beambten zagen een smalle wenteltrap, die in de rotsen uitgehouwen, in een bijna loodrechte diepte voerde.

De zenuwen der beambten waren tot op het uiterste gespannen. Ieder had zijn brandende electriche zaklantaarn in den gordel hangen, den politiestok in de linkerhand, in de rechter het geladen pistool. Zoo trok de stoet, door den grijsaard geleid, naar de diepte.

Onwillekeurig telde ieder de treden, die men neerdaalde. Het waren er 235. Toen de trap was afgedaald bevond men zich in een rotshol, dat groot genoeg was om plaats te bieden voor de mannen.

De grijsaard had herhaaldelijk den vinger op den mond gelegd, ten teeken, dat niemand mocht spreken. Nu wees hij met stom gebaar naar een deur in den rechterhoek van de ruimte en duidde door teekens aan, dat de beambten deze deur moesten openen.

Uit de daarachter gelegen ruimte hoorde men een stampend, steunend geluid. Af en toe konden de luisterenden menschelijke stemmen hooren. Baxter, die den oude steeds op den voet was gevolgd, beduidde door een teeken den beambten, hoe zij zich moesten opstellen. Toen ging hij naar de deur, legde zijn hand zwaar op de klink en stiet de deur, die niet gesloten was, met één ruk open.

De beambten, die naast hem stonden, drongen terstond de ruimte binnen, terwijl de achtersten zich haastten om te naderen.

Men zag hier een tamelijk groot, onderaardsch hol, dat in de rotsen was uitgehouwen. In een nisvormige ruimte, die naar boven een rookuitgang scheen te hebben, brandde een reusachtig vuur. Rondom stonden eenige

machines en op de tafel lagen allerlei vormen met metaal en daarnaast stapeltjes gemunt goud en zilver.

Toen de politiemannen zoo plotseling binnendrongen, waren drie mannen druk aan den arbeid. Door het stampen der machines hadden zij in het eerste oogenblik het openen der deur niet gehoord.

De eerste, die het gevaar bemerkte, was de oude dienaar van lady Ethel, John Webster, die juist een pan met gesmolten zilver van het vuur wilde nemen.

„Verraad!” schreeuwde hij met luider stemme en terzelfdertijd wierp hij de pan vol gloeiend metaal naar een der politiebeamten, die het meest op den voorgrond waren gedrongen.

Hoogop spatte het metaal, waarvan een gedeelte de beenen van den ongelukkige trof, die van pijn brulde als een dier en toen neerzank.

In hetzelfde oogenblik, dat Webster de pan wegslingerde, had Baxter zijn revolver afgedrukt en de valsche munter stortte, midden in het hoofd getroffen, ruggelings in het haardvuur.

Toen de andere politie-agenten Websters daad zagen, weerklonk één schreeuw van woede. In een oogenblik hadden zij zich op de andere valsche munters gestort en deze geboeid.

Websters lijk was van den haard gegleden; zijn kleeren hadden vuur gevat. Een deel der politie-mannen was bezig, den beginnenden brand te blusschen, die wegens de veroorzaakte rook voor allen gewisse dood zou beteekenen.

De grijsaard, die de politiemannen zoo zeker had geleid, ging nu naar Baxter en vroeg:

„Is deze brief voor u, Sir? Zijt gij mr. Baxter?”

Baxter knikte, nam een brief uit de bevende hand van den oude en opende het couvert.

Hij las het volgende:

Mijnheer de inspecteur!

Ik heb mijn woord gehouden. Ge hebt het hol met de valsche munters gevonden en bovendien heb ik het genoegens gemaakt u te kunnen zien en spreken, want ik zelf heb u er heen gebracht.

JOHN RAFFLES.

Baxter's gelaat werd vertrokken van machtelooze woede. De schellen vielen van zijn oogen. Nu wist hij, wie de oude, doove dienaar was geweest. Hij keek naar hem om — de oude was verdwenen.

Daar zag hij plotseling, vlak naast den oven, een kleine deur open staan, die hij tevoren niet had gezien. Hij begreep dadelijk, dat Raffles hierdoor verdwenen was. Met een enkelen sprong was hij verdwenen. Hij zag, dat de deur naar een lage gang voerde.

Kort besloten beval hij:

„Vijf man blijven hier voor de gewonden, de gevangenen en om den brand te blusschen, de anderen volgen mij!”

Onmiddellijk werd zijn bevel opgevolgd.

Zonder om te zien, drong Baxter de gang binnen, die, zooals wij uit het eerste avontuur van Raffles weten, zich verderop in tweeën vertakte.

Na enkele oogenblikken stond Baxter aan het kruispunt.

Waar moest hij nu heen?

Intusschen waren de andere politie-agenten hem gevolgd. Hij besloot, dat de helft den weg moest volgen, die naar de rotsholte voerde, waarin Raffles door den verdrinkingsdood was bedreigd.

Baxter zelf volgde met eenige andere beamten de gang, die in de grafkelder op het kerkhof te Inverary uitkwam.

Daar deze gang zeer steil was, konden de beamten slechts langzaam voorwaarts gaan. Ongeveer duizend schreden verder struikelde Baxter plotseling over een hinderpaal. Toen de beamten met hun electriche zaklantaarns bijlichtten, zagen zij Baxter languit op den grond liggen. Onder hem lag, zooals het scheen, een oude man. Met beide handen greep Baxter naar het hoofd om dit op te richten, maar hij hield slechts het witte haar in de hand, een grijze pruik, een valschen baard en een leege jas.

Met een schreeuw van woede slingerde Baxter de pruik van zich af.

„Alweer ontsnapt!” klonk van zijn lippen.

Marholm, die hem op den voet gevolgd was, kon slechts met moeite zijn lachen bedwingen.

Maar inspecteur Baxter liet zich niet ontmoedigen. Vlugsprong hij op en spelde verder de gang door.

De beamten volgden hem en weldra was het einde van de gang bereikt. Maar daar stonden de vervolgers voor nieuwe hinderpalen.

Hoe vlugs Raffles ook met zijn vriend Brand was gevlucht, had hij toch niet verzuimd den uitgang van de geheime gang naar het familiegraf stevig af te sluiten.

Op zeker oogenblik wisten de beamten dan ook niet, waar ze heen moesten.

Radeloos stonden allen voor den muur en

belichtten de vochtige steenen met hun lantaarns.

„De schurk kan toch niet door de aarde zijn opgeslokt,” beweerde Baxter, „hier moet dus ergens een uitweg zijn.”

„Zou Raffles ons niet in een val hebben gelokt en langs een anderen uitweg zijn verdwenen?” vroeg Marholm.

Woedend wendde Baxter zich van hem af. Zijn oogen schoten vonken. Hij verwaardigde zich niet daarop te antwoorden.

De beambten gingen nu overal zoeken en met hun lantaarns lichtten zij langs de wanden. Ten slotte ging Baxter plat op den grond liggen en klopte overal tegen den muur.

Zijn pogingen werden ten slotte met goed gevolg bekroond, maar daar hij te groote kracht had aangewend, schoot niet alleen de groote steen met kracht naar beneden, maar gleed hij zelf ook eensklaps door het gat.

Hij stiet een luiden kreet uit en trachtte zich met de handen ergens aan vast te houden. Dit gelukte hem echter niet, zijn handen sloegen in de ledige ruimte en met een harden smak sloeg zijn lichaam neer op de onder de opening staande doodkist.

Het hout kon dien stoot niet weerstaan en barstte krakend uit elkander.

Baxter, die bij het licht van de electriche lampen der agenten de doodkist uit elkaar zag splinteren, schreeuwde het uit van schrik, want hij dacht op een lijk te liggen.

Groot was daarom zijn verbazing, toen er geen menschelijke beenderen, zooals hij dat verwacht had, maar gouden en zilveren munten door de ruimte vlogen.

Spoedig was hij van zijn verbazing bekomen en had hij zich weer opgericht uit zijn benarde positie. Hij riep den agenten toe, hem zoodra mogelijk te volgen.

Dat ging goed tot dat Marholm aan de beurt kwam. Deze was met geen mogelijkheid te bewegen in het gewelf af te dalen. Hij vond de opening veel te klein en alhoewel de politieagenten hem aanboden te helpen, bleef hij weigeren.

„Dank je wel,” zei hij, „denk je dat ik m'n armen en beenen wil breken? Merci, dat heb ik voor niemand over!”

„En zoo iemand wil detective zijn!” bromde Baxter, „ik heb wel altijd gezegd, dat de man onbruikbaar is.”

Al spoedig echter bleek, dat Marholm aan verstand rijkelijk bezat, wat hem ontbrak aan lichamelijke geschiktheid. Hij ontdekte de geheime inrichting van den uitgang en nu ging

de groote steen los, die feitelijk als toegang diende.

Baxter hield zich niet lang bezig met het onderzoeken van de geheimzinnige doodkist, maar spoedde zich naar de stad, waar hij links en rechts informeerde.

Het duurde niet lang of de politiemannen wisten, dat de gezochte logeerde in het hotel „De Koningin van Schotland”. Men spoedde zich terstond daarheen, maar moest daar vernemen, dat de Groote Onbekende reeds met zijn geleider vertrokken was.

Baxter telegrafeerde terstond naar het spoorwegstation van Oban.

Vele uren van angstige spanning volgden thans voor den inspecteur en ten slotte kwam uit Oban het bericht, dat men den gezochte niet had gevonden.

Al kon Baxter ook tot zijn groote teleurstelling den gentleman-dief niet vatten, toch troostte hem de lof der Engelsche pers, dat het hem gelukt was, zoo spoedig de bende valsche munters te arresteeren.

Uit het verhoor der beide overlevende valsche munters bleek dat lady Ethel, die door haar spoedigen dood de aardsche straf was ontgaan, de beschermster was geweest van een internationale bende dieven en valsche munters.

En tevens bleek, dat miss Mabel, de aanstaande echtgenote van lord Arthur, alles had geweten van het werken van haar aanstaande schoonmoeder en deze zelfs in haar misdadige onderneming had gesteund.

De vrouwen hadden zich in de ontoeganlijke rotsholte veilig gewaand; toen het onheil zoo snel naderde, werd de mooie Mabel aangegrepen door grenzelooze vertwijfeling.

Wien moest zij om raad en daad vragen?

Zij wist, dat haar het tuchthuis wachtte en om daaraan te ontkomen, schreef zij een brief naar de politie waarin zij mededeelde zelfmoord te zullen plegen door in den afgrond te springen. Maar hoe men ook zocht haar lijk werd nimmer gevonden, hetgeen trouwens ook onmogelijk was, daar zij in stilte verdween en nimmer meer iets van zich liet hooren. Het was haar gelukt haar spoor volkomen uit te wischen en nam de vlucht naar Ierland, waar zij bij familieleden een onderkomen vond.

Lord Lister was natuurlijk niet naar Londen teruggekeerd, daar hij de politie om den tuin wilde leiden. Hij zond van uit Leith, de havenplaats van Edinburg, aan den echten Harry Danby een brief met alle documenten en een groote geldsom en deelde daarin mede, dat hij

van plan was, voor eenigen tijd uit Engeland te verdwijnen.

Harry had nog steeds getwijfeld aan de goede gevolgen der onderneming en hij kon dan ook ternauwernood zijn oogen gelooven, toen hij tenslotte de documenten in handen hield, die hem zijn goeden, eerlijken naam teruggaven niet alleen, maar die hem ook maakten tot een rijk erfgenaam.

Tranen van vreugde rolden den armen, zwaarbeproefden jongen langs de wangen en in oprechte dankbaarheid dacht hij steeds aan lord Lister, die op zoo onbaatzuchtige, edelmoedige wijze voor de zooveelste maal een verwoording der maatschappij, een schandelijk miskend en onschuldig man wederom in zijn rechten had doen treden, waarop hij door geboorte de volle aanspraak had.

En daar Harry thans kon bewijzen, dat de smet, de blaam, die vele jaren op hem had gekleefd en zijn leven had vergald, ten onrechte op hem gerust had, maakte hij zich zoodra mogelijk op naar Eaglestone.

Arthur ontving zijn stiefbroeder met open armen. Deze ongelukkige man was in korten tijd van bloeiend, levenskrachtig mensch tot gebogen grijsaard bijna geworden, want loodzwaar drukte op hem het onrecht gepleegd door zijn moeder, die wel veel van hem had gehouden, maar toch steeds de baas over hem had gespeeld.

Zij had ook Miss Mabel als echtgenoot voor hem uitgezocht, maar hij was maar al te blij, dat deze vrouw gevluht was. Die twee harmonieerden volstrekt niet met elkaar, maar Arthur had steeds voor den wil van zijn moeder het hoofd moeten buigen. Hij beschouwde de komst van zijn broeder als een bevrijding en was gelukkig, dat deze in zijn rechten kon treden. Harry was hierdoor zeer geroerd en beloofde den jongen man steeds tot steun te zullen zijn.

Door het groote proces, dat tegen de valsche munters was gevoerd, was het den broeders onmogelijk geworden, in Engeland te blijven.

Arthur sloot zich gaarne aan bij Harry en toen deze voorstelde om naar Australië te vertrekken en daar een groote boerderij te vestigen, volgde hij hem met dankbaarheid.

De vele kennis, die Harry had opgedaan in den moeilijksten tijd van zijn leven, toen hij te kampen had gehad met zorgen, zou den broeders in het verre werelddeel van zeer veel nut zijn.

Arthur legde alle allures van edelman heel spoedig af en werd, evenals zijn stiefbroeder, een echte heereboer.

Toen het den broeders gelukt was, het kas-teel Eaglestone te verkoopen voor goeden prijs, werd het geld besteed ter vergrooing der boerderij.

Zoozeer Harry vroeger door het ongeluk was achtervolgd, zoo rijkelijk bloeide thans het geluk voor hem op. Het was, alsof een zware berg van hem was gewenteld, die vroeger als 't ware al zijn werkkraft had verlamd.

Ook voor Arthur verdween mettertijd de herinnering aan de zware slagen, die hem eens waren toegebracht door zijn moeder. Hij wijdde zich geheel en al aan zijn beroep. Den adellijken naam evenals den titel had hij afgelegd en hij noemde zich voortaan eenvoudig Arthur Leyden.

De boerderij nam steeds in omvang toe en de producten van de bezittingen der gebroeders Leyden worden thans op de wereldmarkt op hooge waarde geschat.

Zij hebben niet veel kennissen, maar elk jaar komen gedurende een maand twee zeer geziene gasten logeeren. Die twee zijn niemand anders dan Raffles en Brand, die op de mooie boerderij van hunne avonturen een poosje komen uitrusten.

De volgende aflevering (No. 533) bevat:

De Bloeddorstige.

20 Cigaretten

10 Cigaretten



DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK
GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885